

FİYATI: 1 TL.

İŞÇİ BİRLİĞİ

İŞÇİ - KİTLE GAZETESİ

HERKESİN YETENEĞİNDEN, İHTİYACINA GÖRE

“Evet” mi “Hayır” mı Bölünmesini Niçin Boykot Ediyoruz?

Hâkim gerici sınıflar, anayasadaki kısmî değişikliği içeren referandum oyununda emekçi halklarımızın bilincini yarattıkları suni çelişkilerle bir kez daha “Evet mi?”, “Hayır mı?” diye bölmeyi amaçlıyorlar.

Kulakları sağır eden tüm o “demokratikleşme” palavralarına rağmen özünde militarist, polis devleti karakterini ısrarla koruyan gerici T. C. devleti, gerek kendisinin gerekse kapitalist sistemin yapısal krizinden bir türlü çıkamıyor. Gerici reform dahi yapamıyor. Avantajlar yağmalar düzenine dönüşen kapitalist üretim anarşisine dayalı sistem, emekçi yığınlar için her geçen gün daha da dayanılmaz hale geliyor.

Sahte “laikçi-şeriatçı” gündemi hâlâ birilerinin kafasını kurcalıyor ve bu aldatıcı düzenek bir türlü bozulmuyor.

Uzlaşır çelişki ve çatışmalarıyla gerici, sömürücü güçler, Ordu, Anayasa Mahkemesi, HSYK vb. devlet kurumları üzerinde gittikçe şiddetlenen ve kirlenen bir denetim kurma kavgasını vermektedir. Hâkim gerici sınıfların kendi arasında cereyan eden düzen içi çatışmasında insanlarımız “Evet” ile “Hayır” gibi gerici tercihlerle; bir başka deyişle sistemin sürgit devamı için taraf olmaya zorlanmaktadır.

Kapitalist emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket eden, sınıfsal çıkarları gereği de etmek zorunda olan T.C. burjuvazisi ve ortakları, önlerindeki en ufak yasal engeli kaldırmak isterlerken bile bir iç çatışmaya girmişlerdir. Yeni dönemde işçilerden-emekçilerden emecekleri kanın kendi aralarında paylaşımı hesabını yapmaya koyulmuşlardır.

“Evet” ile “Hayır” arasında ne fark var? Çürüyüp çözülen sistem kendisini aşamamaktadır.

Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar etkili ve bütünlüklü bir politika üretilmediği için de Burjuva-Proletarya temel çelişkisi bir türlü ön plana çıkarılmıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın talep ve ihtiyaçlarını gündemleştirip sağlı-“sol”lu burjuva partilerinin demokrasibilik oyunu bir türlü bozulmuyor.

Sistemin / rejimin yaşadığı kriz ortamında, birbiriyle çatışan düzen güçlerinin çelişkilerinden işçi sınıfı ve emekçi halkların çıkarlarını yaşama geçirme doğrultusunda yararlanabilecek, parlamentarizme ve emperyalizmin bölgedeki oyunlarına “kama sokacak” örgütlerimizin işbaşı yapamadığı bir ortamda “Evet” ile “Hayır” saflaşmasına alet olmayı, devrimcilik, ilerici, demokratik olarak pazarlama girişimlerine göz yumulamaz.

Sosyal muhalefet dinamiklerini uyumlandırıp kurmaylık görevini yerine getirecek birleşik-güçlü-güvenilir ve donanımlı **İşçi Sınıfı Partisi** de henüz üretilmediğinden “Milli Mesele” ile “Milliyetler Meselesine” de proje üretilmiyor.

Tarihsel ve sosyal haklılıklarıyla sürece müdahale edebilecek **Kurum** ve **Araç**lara sahip olamayan Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar henüz “Öndersizlik Krizi”ni aşamayan duruşlarıyla kurmaylık görevini bir türlü yerine getiremiyor.

Burjuva ve küçükburjuva “sol” akım temsilcileri sistemin / rejimin kendilerine açtığı kanallarda kendi ideolojik konumlaşmalarıyla politika yapmaktadır. Kimisi sisteme kalp ilacı olan parlamentarizm ile uğraşırken

Devamı Sayfa 13’de

6. Sayımız Çıkarken...

İşçi sınıfının ve emekçi halkların her türlü burjuva, gerici ideolojilerden bağımsız bir mücadele kürsüsü olmayı amaçlayan **İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemizin** 6. Sayısı, referandum gündemiyle geniş kitlelerin politizasyonunun yoğunlaştığı bir dönemde okurlarıyla buluşuyor.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ, mevcut imkânlarımız ne kadar sınırlı olursa olsun, “ehven-i şer” teorileriyle ezilen ve sömürülen yığınları bol katırlı ve satırlı düzen seçeneklerine mahkûm etmenin teori ve pratiğini yapan kimilerine inat, böyle bir ortamı işçilerin ve emekçilerin bağımsız sınıf bilinçlerini yükseltmek için bir fırsat olarak kullanmaya azami çabayı göstermiştir ve bundan sonra da gösterecektir. Çizgisi doğru olanın er ya da geç ordulaşacağını, düzen güçlerinin dümen suyunda yol almaya çalışanların ise bugünkü güçlerini bile koruyamayacaklarının bilinciyle hareket ediyoruz.

Kimileri kapitalist T.C. devletinin çürümesini ve kokuşmuşluğunu, “derin devlet”, “çeteler”, “halic’teki simonlar”la açıklamaya ve aklamaya çalışırsun, çürüme ve kokuşma sistemin ve rejimin en derin köklerinden kılcal damarlarına kadar yayılmaktadır.

Düzenin çürüyüp yozlaşmasının had safhaya vardığı, mücadele eden işçilerin ve emekçilerin her bir anlamlı çıkışının bastırılmasında daima revaçta birer silah işlevi görmüş olan “vatan haini”, “bölücü”, “terörist”, “PE-KAKA” çağrışımını egemen sınıf kesimlerinin temsil-

cilerinin birbirlerine karşı kullanmaya başladıkları bir ortamda, işçilerin ve emekçilerin kendi nihai çıkarlarını gerçekleştirme yolunda burjuvazinin ve burjuva devlet aygıtının farklı kesimleri arasındaki her çatışmadan azami derecede faydalanmasını, burjuva politika bezirganlarının bütün sahtekârca sözlerinin gerçek sınıf anlamını bir çırpıda sökmeyi öğrenmeleri giderek daha büyük bir önem kazanıyor.

Kapitalist üretim anarşisinin bataklığı üzerinde, evet, “hepimiz aynı gemideyiz.” Ama çoğunluk küreklere koşmuşken, bazıları da güneş banyosu ve siesta yapıyor. Bugün emekçilerin sırtından elde edilen kazancın ve bunun ürünü olan iktidarın paylaşımı uğruna birbirlerinin gözünü oyanların, ezilen ve sömürülen kendi çıkarları uğruna en küçük bir bağımsız hareketlenmesinde onlara karşı nasıl bir yumruk gibi birleşeceklerini (bütün Türkiye tarihinin tekrar bize öğrettiği bu gerçeği) bir an için bile akıldan çıkarmadan, işçiler ve emekçiler olarak, ya düzen politikacılarının (ve tabii ki “yetmez ama evet”, “şeriat gelir hayır” vb. akıl fukarası formülleriyle onların içimizdeki uzantıları işlevi gören ilkesiz “ehven-i şer” teorisyenlerinin de), şantaj, tehdit, sahte umut tacirliği, vb. klasik yöntemleriyle haklı demokratik, sosyal, ekonomik özlendirmelerden yararlanmalarını engellemesini öğreneceğiz ya da kapitalizmin bataklığında daha uzun süre başkalarının hayrına kürek çekmeye devam edeceğiz.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

BU SAYIDA:

Referandumun Satır

Aralarındaki Gerçekler

s. 2

★

AKP Anayasası İşçilere Ne

Getiriyor (Veya bir şey

getiriyor mu?)

s. 3

★

Sınıf Mücadelesi

Keskinleşiyor...

s. 4

★

TÜSİAD’ın Görüşleri

s. 5

★

Dünyadan Başlıklar

Kolombiya’da Toplu Mezar,

Irak’ta ABD’nin Savaş

Suçları, 3. Dünya Savaşı

Provaları

s. 6

★

Kitap Dünyasından

Kapitalizmin Dünya Krizi

(2008...)

s. 7

★

İşçilere ve Emekçilere

Dayatılan Suni Gündemler

s. 8

★

İşçi Hareketinden

Çel-Mer, Samka, Rimaks,

Brillant direnişlerinden

notlar

s. 9-10

★

F Tiplerindeki Tutsakların

Durumu

s. 11

★

UPS Eylemlerini

Destekleyelim

s.12

★

12 Eylülcülerin “Kürt

Açılımı” Sürüyor

s.13

★

12 Eylül’in Sınıfsal

Gerçekliğini Hatırlamak

Sosyal mücadelede balık

hafızasına mahkum

olunamaz!

s.15

Referandum Polemiklerinin Satır Aralarındaki Gerçekler

Referanduma beş kala, düzen partileri arasındaki polemiklerin seviyesi bilindiği gibi "boy" ve "soy" tartışmalarına kadar inmiş bulunuyor. Tartışmanın bu düzeyde seyretmesinin temelinde, aslında işçi ve emekçi halkın "evet" ya da "hayır" seçenekleri için sandıklara koşmalarını gerektirecek kayda değer hiçbir neden ileri sürülmemesinin yattığını görmek hiç de zor olmasa gerek. Hatta öyle bir tablo ortaya çıktı ki, bir avuç büyük sermaye sahibinin hangi şıkkı destekleyeceği tartışması milyonlarca insanın neden "evet" veya "hayır"ı desteklemesi gerektiği tartışmasının önüne geçmeye başladı. Bu tartışma da sermaye düzeninde "halk oylaması"nın ne olup ne olamayacağı hakkında bize önemli ipuçları vermektedir.

Yeni CHP Yönetiminin İşçilere Gerçek Vaadi: Sömürde Çin Modeli!

Posta Gazetesinde 15 Ağustos 2010 tarihinde yayınlanan tam sayfa bir reklam-"haber"de şunlar söyleniyor: "Umut Oran, iş yaşamı boyunca savunduğu kümelenme modelini Genel Başkan Yardımcısı olduğu CHP'nin parti programına soktu. CHP iktidara geldiğinde Amerika, İtalya, Çin'de başarıyla uygulanan ve belirli sektörleri, yan sanayileriyle birlikte belirli kentlerde toplayan bu yöntemi, kalkınma modeli olarak uygulayacak."

CHP'nin yeni yönetiminin "sol", "halkçı" demagogilerinden etkilenen işçiler, yahu Çin modeli denince bütün dünyanın aklına "aşırı çalışmadüşük ücret" sistemi geliyor, referanduma beş kala bu biz işçiler için nasıl bir "halkçı" açılım oluyor böyle diye şaşırabilirler. Ama şaşırarak hiçbir şey yok. Bay Umut Oran'ın "yaşamı boyunca"

savunduğu modeller bunlardı. Bay Oran burada da işçilere değil kendisinin içinden geldiği ihracatçı patronların özlemlerini dillendirmektedir.

Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığa seçilmesiyle yenilenen CHP yönetiminde genel başkan yardımcılığına getirilen tekstil kralı Bay Oran'ın uzun yıllardır savunduğu projeler içinde, Doğu'daki işçilere "yarım asgari ücret" verilmesi, böylece Batıdaki işçilerin de ücretlerinin baskılanması gibi dahiyane projeler de vardı. Oran, bu şekilde "sanayiye kümeleştirerek" ve "bölgesel kalkınma modelleri" uygulayarak, kapitalizmde kaçınılmaz olan üretim anarşisini, büyük bölgesel eşitsizlikleri yok edebileceğini ve emekle sermayeyi uzlaştıran bir sanayi yaşamı yaratabileceğini iddia etmektedir.

Oran bu projelerini hayata geçirme şansını bugüne kadar bulamamıştı ama "Halkçı Kemal" in iktidarında bu projelerini uygulama şansı bulacağına güveni tam olduğundan, artık "benim için genel başkanlık mücadelesi bitmiştir" diye güvenle açıklamaktadır. Ne var ki, ne Çin'de, ne de Amerika ve İtalya'da ya da bir kapitalist ülkelerde, anılan yöntemlerin uygulanması şimdiye kadar eşitsizliklerin ve toplumsal çelişkilerin daha da yoğunlaşmasından başka bir şeye yol açmamıştır. Kapitalizmde üretim anarşisinin, eşitsiz gelişmenin ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının kaçınılmaz olarak oluşmasını engelleyecek "sihirli formül" şimdiye kadar bulunamamıştır. "Türk'ün aklı"na güvenimiz tam da olsa, bu formülün dahi "sosyal-demokrat" patronumuz tarafından nihayet keşfedildiğine ciddi olarak şüphe etmekten kendimizi alamıyoruz.

İyi Bürokrat Kemal'in Tarihsel Özeleştirisi

"Ekim ayında İstanbul'da partimizin ekonomi politikasını açıklayacağız. İş adamları bekliyorlar. Herkesin hataları olabilir. Benim de olabilir ama özeleştiriyi yapmamız gerekiyor. Ecevit'in '80 öncesi başbakanlığında ekonomi kötü yönetildi. İş adamlarıyla çatışma içerisine girdi. Biz çatışma içinde olmayacağız. İş adamıyla da işçiyle de uyumlu olacağız."

Bu sözler de Kılıçdaroğlu'nun 28 Ağustos 2010 tarihli sözlerinden. Akşam gazetesinden İsmail Küçükkaya, Kılıçdaroğlu'nun Kayseri'deki bir mitinge giderken otobüste gazetecilere yaptığı bu açıklamaların devamını şöyle aktarıyor:

"... İş dünyası öteden beri CHP'nin ekonomi politikalarına kuşkuyla bakar. İşadamları bu konuya hem mesafeli hem de şüpheli yaklaşır. Kılıçdaroğlu, çok çarpıcı bir değerlendirme yaptı. Sağ iktidarların öteden beri kullandığı 'Kuyruklar vardı, yokluk vardı' diye suçladığı CHP'nin 1980 öncesi iktidarını bakın nasıl değerlendirdi:

'Ekimde CHP'nin ekonomi politikalarını İstanbul'da açıklayacağız. Ecevit'in tek parti iktidarında, 1970'lerin sonunda yanlış ekonomik kararlar da alındı. Ekonomi politikaları çok başarılı değildi. Daha farklı ve daha aktif olabilirdi. Sağlıklı özeleştiriyi yapıyorum.' Ali Kırca, 'Kuyruklar..?' diye araya girince Kemal Bey 'Evet o dönem işaret ediyorum' diye teyit etti.

Ben de 'Siz o dönem ne yapıyordunuz?' diye açmak istedim. Kemal Bey'in cümleleri şöyle: 'O dönem ben bürokrattım. Üstelik İstanbul'da hesap uzmanıydım. Gözlemledim, işadamlarıyla

Devamı 5. Sayfada

Kapitalist Devletlerde Bürokrasinin Sınıf Niteliği Nedir?

"... Modern toplumda erkin elinde bulunduğu özel katman bürokrasidir. Bu organın modern toplumda egemen olan burjuva sınıfıyla doğrudan ve son derece sıkı bağı, gerek tarihten (bürokrasi, burjuvazinin feodalere karşı, genelde "eski soylu" düzenin temsilcilerine karşı ilk politik aracıydı ve politik egemenlik arenasına safkan toprak sahiplerinin değil, soylu olmayan aydınların, "küçükburjuvazi"nin ilk adımı atışını ifade ediyordu), gerekse de sadece burjuva "halk evlatları"nın girişine açık olan

ve bu burjuvaziyle en güçlü binlerce bağla bağlı bu sınıfın oluşum ve saflarına adam alma koşullarından açıkça anlaşılacaktır. (...) her türlü bürokrasi, gerek tarihsel kökeni, gerekse de mevcut kaynağı ve amacı itibarıyla katıksız ve salt burjuva bir kurumdur..."

(Lenin, Narodnizmin Ekonomik İçeriği ve Onun Bay Struve'nin Kitabındaki Eleştirisi, TE, Cilt 1)

Eylemdeki Sloganların Dili -V-

1. Çeşitli işçi-kitle çalışmalarında, grev, direniş ve eylemlerde sıkça kullanılan sloganlardan birini de sendikaya üye oldukları için topluca işlerinden atılan Düzce'deki KİPA işçileri söyledi ya da sendikacılar tarafından işçilere söylettirildi: **"KİPA İşçisi Yalnız Değildir!.."**

Bu slogan aracılığıyla işçi sınıfının sendikal birliğinden yana olan güçlerin hem bu eylemi sahiplenerek dayanışma göstermesini hem de patronlara "yalnız değiliz" mesajı verilmesini istendiğini anlıyoruz. Sınıflar mücadelesinde iktidardaki sermaye sınıfını tehdit etmek, gasp edilen haklarımızı elde edebilmek için donanımlı örgütsel güçlenmelere ihtiyaç vardır.

"İşçi Sınıfı Yalnız Değildir!" sloganının yerini bulabilmesi ve de sınıfsal çıkarlarımızın gerçekleştirilebilmesi için sıkça tekrarladığımız **"İşçi Sınıfının Sendikal ve Siyasal Birliği"** davasının gerçekleşip, maddî bir güce dönüşmesi gerekecektir. İşçi sınıfının sendikal ve siyasal birliğinin maddî bir güce dönüşmesiyle hâkim gerici sınıfların sendika ve işçi düşmanı politikaları geriletilir ve aşılır.

Günümüz şartlarında işçi sınıfının sendikal mücadelesi bilinçli çabalarla bölünüp parçalanmıştır. Sendikalar birer "devlet sendikasına" hatta "devlet kurumuna" dönüştürülmüştür. İşçi sınıfı, devrim, sosyalizm, komünizm adına dövüştüğünü iddia eden örgütler de bu yolda politika üretmemektedir. Burjuva, küçükburjuva "sol" örgütlerin işçi sınıfını yanıltıcı örgütlerine cömertçe açılan güzergâhta bu sorunlar daha da çıkmaza sürüklenebilmektedir.

Bu durumda nesnel gerçekliği tüm açıklığıyla söylemek durumundayız: İşçi sınıfı yalnızdır. Bir yandan burjuvazinin baskı ve terörüyle, diğer yandan sendikal ve siyasal parselasyonlarla işçi sınıfı yalnız bırakılmıştır.

İşçi sınıfını politika dışında tutan ve politikasızlaştıran sağlıklı "sol"lu tüm politikaları açığa vurup işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği için mücadele etmeliyiz.

2. Kitle eylemlerinin âdeta ortak sloganına dönüşen **"Faşizme Karşı Omuz Omuz!.."** konusunu nesnel gerçekliği içinde irdelemek durumundayız.

Ulusal ve evrensel ölçekte sıkça tekrarlanan bu sloganın sınıflar mücadelesinde bir tarihselliği var. Uluslarötesi tekeli sermaye dünya genelinde iktidardadır. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımız tekeli sermayenin faşist-faşizan tehditleri altındadır.

Sermaye sınıfının diktatörlüğünden zarar gören herkesin (birey, grup, çevre ve örgütlerin) yan yana durması, deneyim aktarımında bulunması, birbirinden öğrenmesi ve birlikte yürümesi gerekiyor.

Kolektif aklı, kolektif bilinci ve kolektif eylemi örgütlememiz gerekiyor. **"Faşizme Karşı Omuz Omuz!.."** sloganımızı işte bu türden örgütsel güçvencelerimizi inşa ettiğimizde kullanmalıyız. Ancak işte o zaman bu sloganımızı kullanmayı hak edeceğiz.

Günümüz şartlarında burjuvazinin baskı ve tehditleri karşısında sendikal ve siyasal alandaki duruşlarımız hiç de iç açıcı değildir. Bizimkilerin değil, hep onların dediği olmaktadır. Sloganlarımızın tutarlı-somut-amaçlı olması esastır. Yoksa güzel tasarlanmış birer söz dizini olarak kalmaya mahkûm olurlar.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

AKP'nin Anayasa Paketi İşçilere Ne Getiriyor? Veya Bir Şey Getiriyor mu?

AKP'nin referandumla götürdüğü anayasa değişikliği paketinde, Anayasa'nın 54. Maddesinde yer alan "Siyasi amaçlı grev ve lokavt, dayanışma grev ve lokavtı, genel grev ve lokavt, işyeri işgali, işi yavaşlatma, verim düşürme ve diğer direnişler yapılamaz" ifadesi kaldırılmaktadır. Ne gariptir ki, en önemsiz değişikliklerin bile abartılı biçimde reklamını yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan hükümet sözcüleri, miting meydanlarında olsun, dağıttıkları broşürlerde olsun, böyle önemli görünen bir değişikliği ön plana çıkartacaklarına, "iki sendikaya üye olma hakkı" ve "grev zararlarından sendikaların sorumlu tutulmaması" gibi işçi sınıfının acil talepleri arasında yer almayan unsurların reklamına ağırlık verdiler. Hükümet görünüşte 12 Eylül'ün sendikal yasaklarını kaldırıyor, ama nedense bunun pek propagandasını yapmak istemiyor.

Ama patronların örgütü MESS bu değişiklikleri önemsiyordu. MESS'in yayını olan Mercek Dergisi'nin Temmuz 2010 sayısında, anılan ifadenin kaldırılması açık bir tartışmaya neden oldu. Çalışma Bakanı Ömer Dinçer, her isteyen kolay kolay ulaşamadığı bu yayında yer alan açıklamasında, siyasi grev, dayanışma grevi, genel grev ile işyeri işgali ve çeşitli işçi eylemleri üzerindeki anayasal yasağa ilişkin ifadenin kaldırılmasının Türkiye'nin AB taahhütleri arasında yer aldığını belirtmiştir. Buna göre Türkiye, 87 ve 98 sayılı İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) Sözleşmeleri ve Avrupa Sosyal Şartı doğrultusunda sendikal hakların yeniden düzenlenmeyi vaat etmektedir. Aynı hükümet, çok değil üç yıl önce Avrupa Sosyal Şartı'nın toplu eylem ve örgütlenme hakkı, işçinin kendisini ve ailesini geçindirebilecek insanca ücret gibi koşullarını kabul etmemiştir (Bakınız 9 Nisan 2007 tarihli Resmi Gazete). Peki ne değişmiştir? İLO Türk hükümetinden neleri istiyor, Türk hükümeti ne yapıyor? Türk sermayesi ne istiyor?

Patron sendikalarına hukuk danışmanlığı yapan Prof. Tankut Centel'in aynı dergide aktardığına göre, İLO Uzmanlar Komitesi, Türkiye'den siyasi grev, dayanışma grevi ve genel grev yasaklarının kaldırılmasının yanı sıra Bakanlar Kurulu'nun yasal grevleri dahi "erteleme" (siz baltalama ve yasaklama diye okuyun) yetkisini ve bunun sonunda tekrar greve değil ancak zorunlu tahkime gidilebilmesini eleştirmiştir. Yasaklanan grevlerle işyeri işgali gibi toplu eylemlere katılan işçilere getirilen hapis ve para cezaları, grev oylaması ve arabuluculuk için gerekli bekleme sürelerinin uzunluğu, grev gözcülerine getirilen kısıtlamalar, sendikalara devlet müdahalesi, grev yasağı kapsamındaki işlerin ve işyerlerinin çok geniş tutulması da aynı komitenin eleştirileri arasında yer almıştır. Hükümet ise İLO'nun kendisinden istediği değişiklikler içinde en son sıralarda gelen iki sendikaya üyelik gibi bir konuyu -sendikal hareketi biçimlendirmede kendi amaçları için kullanabileceğini düşünerek olsa gerek gündeme getirmeyi tercih etmiştir.

Referandumla sunulan değişiklikle, anayasadaki "siyasi grev vb. yasaktır" ifadesi kaldırılrsa da, bu değişikliğin, işçi sınıfının grev hakkını kullanmasının önün-

deki bu bir yığın yasak, kısıtlama ve keyfiliği ortadan kaldıracığına hiçbir garantisi yoktur. Tersine, Anayasanın grev hakkını düzenleyen maddesinin birinci cümlesinde, "toplular iş sözleşmesinin yapılması sırasında, uyuşmazlık çıkması halinde işçiler grev hakkına sahiptirler" şeklindeki ifade yerli yerinde aslanlar gibi durmaktadır. Yani, Anayasaya göre grev, sadece toplu sözleşmede uyuşmazlık çıkması halinde kullanılabilir bir hak olarak kalmaktadır. Grev hakkı yalnız toplu sözleşmede uyuşmazlık halinde kullanılabilirse, "siyasi grev" hakkı diye bir hak zaten söz konusu olamaz. Bu yasaklama ifadesini Anayasada koruyup, İLO ve AB'den eleştiri almak yerine, grevlerin sınırlarını Anayasa gibi göze batmayan sendikalar yasasındaki bir düzenlemeyle belirlemek, hükümet için çok daha akıllıca olacaktır.

Böyle bir değişikliğe ihtiyaç duyulmasının başlıca nedenlerinden biri de, şüphesiz son yıllarda Türkiye işçi hareketinin ciddi anlamda yeniden canlanma emareleri göstermesi, gösteri, direniş ve fabrika işgallerinin artmasıdır. İşçiler, düzenin hükümetinin, hukukunun, iş ve ceza yasalarının, polisinin, hâkim ve savcılarının, topunun birden tamamen patronların çıkarlarını koruduğunu, kendilerine tanınan hakların ise yalan ve aldatmacadan ibaret kaldığını her gün daha iyi anlamaktadırlar. Bu nedenle dayanışma eylemleri, işgaller vb. yöntemlere başvurarak giderek kendi haklarını kendileri alma yoluna gitmektedirler.

Bu gerçeğin verdiği rahatsızlık nedeniyle olsa gerek, Çalışma Bakanı, aynı açıklamasında siyasi grev, işyeri işgali ve benzerlerine getirilen yasaklarla ilgili anayasa hükmünün halihazırda zaten "uygulama alanı da bulunmadığını" belirtmektedir. Açıkça şöyle demektedir: "Ülkemizde çok sayıda yapılan bu tür eylemlere karşı yasal süreç işletilmemekte olmasına karşın AB ve İLO tarafından eleştiri konusu yapılmaktadır." Demek ki işçiler bu tür eylemleri yapacak örgütlülük ve bilinç seviyesine ulaştığında yasanın buna engel olmadığını hükümet de bilmekte, ayrıca mevcut işçi hareketinin de belli bir seviyeye ulaştığını itiraf etmektedir.

Yine de hizmet ettiği sermaye sınıfını teskin etmek için bu değişikliklerin asla hayata geçirilmeyeceği ve gösterişten ibaret olduğuna dair güvence vermeyi de ihmal etmiyor Bakan: "Anayasa'da yapılacak değişikliklerden sonra ortaya çıkabilecek yeni yasal düzenlemelerde de ihtiyaca göre gerekli değişikliklerin yapılabilmesi mümkün olacaktır." Bu her yöne çekilebilir "ihtiyaca göre" sözünün anlamı nedir? Şudur: patronlara açıkça bu yasakların Anayasa'da kaldırılmasının uygulamada hiçbir hüküm doğurmayacağına garantisi verilmektedir. Çünkü bir yasağın, özellikle de sendikal haklarla ilgili bir yasağın, anayasada kaldırılması, onun sendikalar yasasında da kaldırılacağı hatta kaldırılmak bir yana daha da güçlendirilmeyeceği anlamına gelmemektedir. Bakan patronlara bunun güvencesini veriyor. Ceza ve iş kanunları ile diğer kanunlardaki yasaklar kaldırılmadan tek başına Anayasa'dakilerin kaldırılması hiçbir anlam ifade etmez. Hükümet, serma-

yeye dönüp açıkça "Siz merak etmeyin, biz yasaları değiştirmeyerek veya 'ihtiyaca göre' eskisinden beter yaparak daha sonra o enayileri yine kazıklarız, yine polise pataklatırız, işyeri işgallerin, grevlerin yaygınlaşmasına izin vermeyiz" demektedir. İşçi sınıfının en ufak hak talebine "ideolojiktir" diye yağıp gürleyen hükümetin grev yasaklarını kaldırması, gerçekte ancak siyasi bir manevra olabilir.

Bu manevra, burjuva hukukçularınca da teyit edilmektedir. Mercek Dergisi'nin aynı sayısında Bahçeşehir Üniversitesi'nden Dr. Engin Ünsal, değişikliklere karşı çıkarken ve mevcut yasalardaki yasakların aynen uygulanmasının gerektiğini savunurken bunu şöyle itiraf ediyor: "Yapılmak istenen, hükümetin AB'ye gönülden olmayan, İngilizce 'lip service' (yapmacık saygı, sahte bağlılık) olarak anılan bir yaklaşımla, şirin gözükme çabasıdır. Hükümet yapmak istediği görüntüsünü verdiği değişiklikleri gerçekten yapmaya kalkarsa bunun hem işverenler hem işçiler hem de işçi sendikaları açısından bir deprem etkisi yaratacağı ve çalışma yaşamında bir kaosun oluşacağı bilinmelidir." (Mercek, s. 145, sayı 59, Temmuz 2010)

Siyasi grevi bugün Türkiye'de hangi güç geçekleştirebilir? Ya da genel grevi? DİSK mi, Türk-İş mi, Hak-İş mi? Bugüne kadarki kitle eylemlerinde bu üç konfederasyonun, 26 Mayıs'ta olduğu gibi grev ve eylemleri sabote etmek, işçilerin katılımını azaltmak, onları bölmek, morallerini bozmak için çalıştığını herkes bilmektedir. Bu konfederasyonların yaptığı şeyin, şu ya da bu şekilde, işçileri düzen partilerinin, AKP'nin, CHP'nin kuyruğuna takmak olduğu bugüne kadarki icraatlarından bellidir. Bugün işçi sınıfı, eylemleriyle gündeme damgasını vursa da siyasi grev, genel grev gibi mücadele araçlarını gereği gibi kullanacak, hükümeti, tüm yasakların ve sınıf aleyhine yasaların koşulsuz kaldırılmasına zorlayacak bağımsız bir siyasi ve sendikal örgütlülüğe sahip değildir. Zaten hükümet de buna güvenmektedir. TÜSİAD ve TİSK gibi işçi sınıfıyla kıran kırana mücadele etmiş, 12 Eylül'ün gerçek sahibi ve sorumlusu olan sermayenin saldırı örgütleri ise, hükümetin aksine, göstermelik dahi olsa bu hakların tanınmasının işçileri uyandıracığından korkmaktadırlar. "Delinin aklına taş getirme" ve "bırak uyusun" sözlerini benimsemektedirler. TİSK 27 Nisan 2010 tarihli bildirisinde, siyasi grev başta olmak üzere, grev yasaklarının kaldırılmasının grevi "siyasi taleplerin ve illegal örgütlerin aracı" haline getireceğini söylemiş ve hükümeti "bir kere daha düşünmeye" davet etmişti. Sınıf mücadelesi tecrübelerine dayanan sanayicilerin savurduğu kibar yollu bir tehditti bu. Bu da bize gösteriyor ki, eğer işçi sınıfının güçlü ve birleşik bir siyasal ve sendikal örgütlülüğü olsaydı, adının geçmesi bile patronları korkutan genel grev, siyasal grev gibi ileri mücadele araçlarının kullanılmasının önüne hiçbir yasakla ve oyunla geçilemezdi. AKP'nin 12 Eylül anayasasını makyajlama oyunu da kolaylıkla boşa çıkartılabilirdi.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

12 Eylül'ün Sendikal Yasakları Neden Getirilmişti? (Sermaye Sözcülerinin Kendi Sözleriyle)

Kocaeli Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Ayhan Zeytinoğlu, yasakların "geçmişteki tecrübeler" (yani işçi sınıfına karşı mücadelede edinilen tecrübeler) dayandığını savundu ve değişikliklerin (yüce sermaye için kutsal olan) "mülkiyet hakkı"yla bağdaşmadığını söyledi. İstanbul Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Tanıl Küçük de 12 Eylül'ün sendika ve grev yasalarını savundu. İşçi sınıfının tüm örgütlülüğünün yok edilmesine ve baskı altına alınmasına dayalı bu yasaların "çatışmacı anlayışın yerine uzlaşmacı ve diyaloga açık" (yani patronun mutlak tahakkümüne açık) anlayışın gereği olduğunu söyledi. TİSK Yönetiminden Bülent Pirlir "1982 Anayasamız özellikle toplumsal alanda kapsamlı düzenlemeler içermekte olup, en az çatışmaya (yani işçilerin en az mücadele etmesine) sebebiyet verme amacıyla yürürlüğe konulmuştur. Tarihsel süreçte gözlemlendiği üzere, Anaya-

sa ile birlikte siyasi ve sosyal alanda önceki dönemle kıyaslandığında azımsanamayacak ölçüde az çatışma yaşanmış, bu yolla ülkenin ekonomik alanda sağladığı büyük atılıma uygun ortam sağlanmıştır" buyurdu ve o da gururla 12 Eylül'ü savundu. Şantaj referandumunda "hayır"ı savunarak kendi kuyruklarına takılan sendikaları kastederek "Son günlerde bazı işçi sendikalarının da Anayasa değişikliğinin çalışma hayatına etkilerine yönelik olarak camiamızla paralel düşünceler dile getirmeleri memnuniyet vericidir." diyerek onların da hakkını vermeyi ihmal etmedi. Patronların her koşulda övgüsüne mazhar olmayı başaran, hatta "ülke vizyonumuz TÜSİAD'la aynı" (DİSK Başkanı Çelebi Süleyman) diye gururla demec veren bu sarışın sendikaların müstehakını da işçiler er geç verecektir.

TİSK Yönetim Kurulu Üyesi Solmaz Coşkun hanımefendi ise, bu yasakların kaldırılmasının "Politi-

ze olmuş sendikaların kendi amaçlarına" yönelik eylemlerine, "çok keskin bir sınıf ayrılığı fikri oluşturularak, çalışan kesimde servet düşmanlığının yaratılması"na (sanki bu ayrılık gerçek hayatta yokmuş ve bunu fikirler oluşturuyormuş gibi) varacağını söyledi. 12 Eylül'de bu yasakları getirerek "Devlet, böyle bir kaos döneminde, düzenleyici, dengeleyici ve sosyal tarafların haklarını koruyucu görevini yerine getirmiştir" dedi. Devletin bu "koruyucu görev"inin nasıl icra edildiğini, o dönemi inceleyenler, gerileyen işçi ücretlerine, kapatılan sendikalara, işkence ve ölüm istatistiklerine bakarak görebilirler. Bu hanımefendi, ağlamasını, değişikliklerin aynı zamanda "güçlü sendikaların zayıflamasına" (işçilere karşı güçlü diye okuyun) ve "sarı sendikacılığa" (!) neden olacağını savunarak bitirdi. Sanki zaten bu yasakların amacı sendikacılığı zayıflatarak sarı sendikacılığı teşvik etmek değilmiş gibi ve sanki bizzat "uzlaşmaya açık" sendikacılığı öven kendi kardeşleri aynı dergideki sözleriyle bunun hâlihazırda varlığını teyit etmiyormuş gibi.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

Sınıf Mücadelesi Keskinleşiyor Görev ve Sorumluluklarımız Sınanıyor

Türkiye kapitalizmi ABD ile AB'ye kölece endeksli konumu ve yapısal karakteri ile bir kriz dönemini yaşıyor. Kriz dünya çapında kapitalizmin krizidir. Kapitalistler fazla üretiyor, fakat ürettiklerini satamıyor. Kapitalist sistemin malî, finans, borsa vb. krizi artık bildik yöntemlerle aşılamıyor ve de aşılamayacak.

Krizin faturası işçi sınıfına, emekçilere ve tarihsel müttefiklerine çıkarılıyor. Tekelci sermaye krize dayanamayan küçükleri yutuyor ve krizden daha da kârlı olarak çıkmayı başarıyor.

Geçenlerde basında 100 büyük tekelin kriz sonrası kazandığı kârlar ve sıralaması yayımlandı. Bu liste de gösteriyor ki, tekelci sermaye krizlerden asla etkilenmeden çıkabiliyor.

En başta otomotiv sanayi olmak üzere tüm tekeller krizi bahane ederek fabrikalardan işçi çıkardı. Bir kısım işçileri ya izne ayırdı ya da üçte bir ücretle çalıştırdı.

Kriz döneminde işçi sınıfının ekonomik, demokratik haklarını koruyup kollamakla görevli sendikalarımız ne yaptı? Tekelci sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı kayda değer bir karşılık veremedi.

İşçiler TEKEL Direnişi örneğindeki gibi yer yer polis ve jandarmanın kuşatmasında dayaktan geçirildi, gaz bombası yedi, işsizliğe ve yoksulluğa terk edildi.

Sendikalar bir yana programlarına ilerici, demokrat, devrimci, işçi, sosyalist, komünist, bolşevik, yazan "sol" örgütler ne yaptı? Onlar da tekelci sermayenin saldırılarına, işçi düşmanı politikalarına ve diktatörlüğüne karşı ne tek başlarına ne de birleşerek bir varlık gösterebildi. Pankart yarışına girip direniş eylemlerine eklemlediler.

Bugünkü konumlarıyla sendikalarla örgüt / partilerin işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını koruma yolunda bir varlık göstermesi ve sermaye güçlerinin "rahatlıkla" uygulayageldiği baskı ve terörünü gidermeye güçleri yeterli miydi?

Yetmezdi. Çünkü böylesine kapsamlı ideolojik-politik-örgütsel bir görevi yerine getirebilecek türden ne sendikalar ne de siyasî partiler örgütlü ve donanımlıydı. Parti-Sendika ilişkisi de kurulamamıştı.

Tekelci sermayenin "yüksek" çıkarlarını koruyup kollamakla görevli güçler de iktidar paylaşımında hem kendi aralarında hem de işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın talepleri uğruna verdiği mücadelelere karşı birlikte hareket edemiyorlardı. Onlar da aralarındaki uzlaşır çelişki ve çatışkılarıyla fena halde bölünmüşlerdi.

AKP-TSK-TÜSİAD arasındaki uzlaşır çelişki ve çatışkılar bir türlü karkolda bitmiyordu.

Yani ne Ergenekoncular darbe yapabiliyor ne iktidardaki AKP onları tasfiye edebiliyor ne de en büyük sermaye güç odağı TÜSİAD'ın dediği olabiliyordu.

Sistem A'dan Z'ye kadar çürümüş ve çözülmüştür. "Hukuk" savaşları bitmemiş, Ana ve Baba yasalar deline deline kevgire dönmüştür. Hâkim gerici sınıflar arasındaki bölünmelerin arasına kimler kama sokacaktı?

Sınıf mücadelesi öğrenilir bir şeydir. Emek-Sermaye baş çelişkisi işçi sınıfı ve emekçilerin zararına işliyor ve işletiliyor. Sermaye sınıfının işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın haklı talepleri karşısında inkâr-imha-asimilasyon politikalarına "rahatlıkla" başvurması çok kötü bir durumdur. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklı taleplerini kabul ettirme yolunda hâkim sınıfların baskı ve terörünü geriletip aşabilmesi ise işçi sınıfının rolünü bir türlü kavramak istemeyenlerin üzerinde ciddi olarak düşünmeleri gereken bir olgudur, deyim yerindeyse şahane bir durumdur.

İşte bu türden şahane bir duruma kavuşabilmemiz için siyasal ve sendikal tabloda eksik olanı üretmek durumundayız ki bunun adresi de sürekli vurguladığımız gibi **TEK PARTİ-TEK SENDİKA-TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ**'nden başka bir şey olamaz. Günümüzdeki mevcut sendikal ve siyasal

örgütlülüğümüzle tekelci sermayenin baskı ve terörünü işçi ve emekçilerin yararına ve de devrimci yol ve yöntemlerle değiştirip dönüştürmüyoruz.

Bu yolda çok eksiklerimiz var. Sermaye sınıfının elindekine denk **Kurum** ve **Araç**'ların üretiminde eksikliklerimiz var. Gün bu eksikliklerimizi hızla tamamlama ve toparlanma günüdür.

Macera arama ve arabanın önüne öğrenci gençliği koşma anlayışının günü çoktan geçmiştir!

İktidarı paylaşma kavgası veren güçlerin günümüzdeki kavgası bir yanıla tehlikeli diğer yanıla sevindiricidir. Tehlikelidir; çünkü uzlaşır çelişki ve çatışkılarıyla son tahlilde birleşip işçi ve emekçi cep-

hesine vuracaklardır; zaten vuruyorlar.

Sevindiricidir; çünkü işlevsiz bir duruma düşen sendikalarla partiler yerine tekelci sermaye ile her alanda boy ölçüşecek güçler sahneye çıkacaktır. Biz bunları ortaya çıkaramazsak zamanı geldiğinde proletarya bu örgütleri yaratacaktır, sosyalist olma iddiasındaki bizlerin gerçek puanını da yine o verecektir.

İŞÇİ BİRLİĞİ *Gazetemiz* sınıf mücadelesi tarihimizden, devrimci geleneklerimizden, mücadelenin ateşinden gelen kadrolarımızdan öğrenmiştir. Öğrenmeye de devam etmektedir.

Deneyimlerimizden biliyoruz: Hazırlıksız kitle çalışması büyük riskler taşır. Bunun bilincindeyiz. Bu yüzden işçi sınıfının örgütlenmesi bahsinde doğru oturup doğru konuşmalıyız.

İŞÇİ BİRLİĞİ *Gazetemizin Çalışanları*; kimileri gibi önü arkası belli olmayan, hesapsız "acul" ya da "atak" hareket etmemektedir. Öncelikle kendi iç kozamızı öreceğiz, tutarlı bir tarih ve sınıf bilinciyle hareket edecek, lafta keskin eylemde kaçak güreşenlerden olmayacaktır. Mücadelede dengeli ve tutarlı bir yol-yöntem izleyeceğiz.

Gazetemiz ayrıca ne mevcut "işçi" gazete anlayışlarıyla ne de işçi sınıfı ve sosyalizm adına mevcut işlevsiz örgüt / parti anlayışlarıyla yarışmaktadır. *Gazetemiz* alışlagelmişin dışında farklı yol ve yöntemlerle ilerleyecektir. İlerlemektedir.

"Tutarlı-amaçlı-somut bir demokrasi mücadelesi" ile atbaşı gitmesi gereken "Tutarlı-amaçlı-somut bir iktidar (Siyasal-Sosyal Devrim) mücadelesi"nin hangi anlama geldiğini bilince taşıyacaktır. Tüm kurullarda proletaryayı işbaşı yaptıracaktır.

Bu kapsamlı mücadeleleri hangi kadrolarla, hangi güçlerle, hangi araçlarla, hangi ilkeli ittifaklarla yapacağımızı iş içinde birlikte öğreneceğiz. Öğreniyoruz.

Bu yolda ilkeli-dürüst ve samimi isek uzun erimli, soluklu ve sonuç alıcı bir projeyi hayata geçireceğiz. Gereksiz ve hesapsız "atak"lardan uzak duracağız. Yiğinağımızı mümkün olan anlamlı, tek ve bir yere yapacağız. Birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı örgütsel güvencelerimizi bu yöntemlerle hazırlayacağız. **TEK PARTİ, TEK SENDİKA VE TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ** şiarlarımızı gerçekleştirdikten sonradır ki, düşmana ve içimizdeki eoloğullarına meydan okuyarak: Gücün yetiyorsa gel bizi kuşat, diyeceğiz.

Gazetemizi birilerinden ayıran temel ilkesel ayırım budur. İşçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği mücadelesi de akşama sabaha kotarılmayacak, ancak çetin mücadeleler sonucunda gerçekleşebilecektir. Bu yolda ekilen tohumları kolektif çabalarımızla, sabırla, emekle elbette devşireceğiz. O zamanlar da gelecektir.

"Sınıf Mücadelesi Keskinleşiyor Görev ve Sorumluluklarımız Sınanıyor" derken yüzü Proletaryaya dönük tüm yoldaşlarımızın ân'ın görev ve sorumluluklarını bilinç ve kararlılıkla üstlenmeleri için uyarıyor ve tekrar ediyoruz.

Sırrı Öztürk

İşçi Arkadaş,

İŞÇİ BİRLİĞİ *Gazetesi* senin gazetendir. Gazetene sahip çık, katkıda bulun. Her konuda kendi kelimelerinin görüşlerini, gözlemlerini, seni düşündüren ve öfkelen direnen herşeyi ve yaşadıklarını, özellikle de sömürüye ve baskıya karşı mücadele tecrübelerini gazetene ulaştırmaktan kaçınma. Ben yazamam, dilim dönmez, siz yazın ben okuyayım deme. Gazetede gördüğün bütün hata ve eksiklikleri mutlaka bize bildir. İşçi gazetesi ancak işçilerin bilinçli katılımıyla amacına ulaşacaktır.

çatışma vardı. Çatışma kültürü ile sağlıklı ve başarılı yönetim olmuyor. Biz İstanbul'da ekimde şimdi bunu (uzlaşma) yapacağız. İş dünyası da memnun kalacak." Küçükçaya, bu açıklamaları, "Kılıçdaroğlu, TÜSİAD ile CHP'nin ilanlı savaşını kastediyor. Çok ilginç sözler bunlar..." diye yorumlamaktan kendini alamıyor. Gerçekten çok ilginç sözler bunlar. Çünkü Ecevit'in başında olduğu hükümetin 12 Eylül öncesi dönemde TÜSİAD'ın gazetelere verdiği tam sayfa ilanlarla açtığı savaşın sonucunda düşürüldüğünü, temel tüketim maddelerinin karaborsaya düşürülmesi sonucunda her yerde kuyrukların oluşmasının TÜSİAD'ın dönemin Ecevit hükümetine karşı sistematik komplosunun bir sonucu olduğunu günümüzde çocuklar bile biliyor.

Gerçekte CHP ve Ecevit hiçbir zaman büyük sermayenin çıkarlarıyla ters düşmeyi tasarlamamıştı, tam tersine kitlelerin hızla sistem dışına kayışlarının engellenmesinde Ecevit'in sahte sol söylemlerle harekete geçirilen "mavi dalgası" çok önemli bir rol oynamıştı. Ancak işbirlikçi tekelci sermaye 24 Ocak 1980 Kararları adını alacak uygulamaların Ecevit hükümetiyle gerçekleştirilebileceğine inanmıyordu. Bu kararların yaşama geçirilmesi işçi örgütlerinin yok edilmesini, ücretlerin tırpanlanmasını ve ancak kanlı bir askeri faşist diktatörlük altında uygulanabilecek daha birçok başka uygulamayı gerektiriyordu. Bu gerekliliği göz önünde bulunduran TÜSİAD kodamanları, gayet bilinçli ve örgütlü olarak ve emperyalist merkezlerin de desteğini alarak önce Ecevit hükümetinin devrilişine yerine MC hükümetinin kurulmasına, ardından da 12 Eylül faşist darbesine giden süreci başlatmıştı.

Günümüzde "halkçı Kemal", "ikinci Ecevit" söylemleriyle şişirilen yeni bir sahte rüzgârın tepesine bindirilen Kılıçdaroğlu ise, büyük sermayenin kimi "kaygılarını" gidermek adına özeleştirici adı altında bizzat kendi partisinin tarihine saldırmaktan, sermayenin "servet düşmanlığı" demagojilerine göz kırpan açıklamalardan kaçınmıyordu. Aslında bu noktada da Kılıçdaroğlu, tövbe edip büyük sermayeye tekrar tekrar biat eden Ecevit'in ayak izlerini takip ediyordu. İnsan bu örnek karşısında "tarihte herşey iki kez ortaya çıkar, ilkinde trajedi, ikincisinde komedi olarak" diyen ustanın sözlerini bir kez daha hatırlamadan edemiyor. Ecevit yanılması bağımsız sınıf siyasetlerini bir türlü hayata geçiremeyen Türkiye işçi sınıfı için uzun ve acı bir trajedi olmuştu, iğreti kasketiyle "ikinci Ecevit" olarak kitlelerin karşısına çıkarılan burjuva bürokrat Kemal ise, sermaye uşaklığında Baykal'ı bile solayan omurgasızlığıyla, düzen "sol"u ölçülerıyla bile şimdiden kaba bir komedi olma aday görünmektedir.

Erdoğan'ın Yalancı Pehlivanlığı

Kambersiz düğün olur muydu? Elbette 'Başbakanımız' da bu tartışmada kendine özgü üslubuyla yerini alacaktı. "Tüccar siyaset" in duayeni olarak, şantaj ve tehdidin de pazarlığın bir biçimi olduğunu çok iyi biliyordu 'Başbakanımız'. TÜSİAD sermayesinin en büyük karları kendi döneminde yapmasına rağmen, "Kırılma Noktasındaki" T. C. Devleti Anlayışında

Sosyalist Örgütlerin Yeri" yine de oyum CHP'ye" demesine veryansın ediyordu. 2007'de bunu bir kereliğine sineye çekmişti, ama "bir daha asla bu delikten geçmeyecekti." TÜSİAD kodamanları şimdiye kadar gelip geçen hükümetlerle "kedi-köpekle oynar gibi oynayabilmişti" ama kendisine bunu asla yapamayacaklardı çünkü o bildiğiniz hükümetlerden değildi. Bu türden yalancı pehlivanlık numaralarının, emekçi yığınların sermayeye karşı sınıfsal öfkeleri henüz bilinçli bir şekil almamış olan geri kesimlerinin büyük sempatisini topladığının çok iyi bilincindeydi.

İnsan tam da bu noktada şu hain soruları aklına getirmeden edemiyor; yahu sayın Başbakan, ahı gitmiş vahı kalmış paşaları, büyük sermayeden ve emperyalist merkezlerden istedikleri desteği bulamadığı için akamete uğramış seneler önceki başarısız darbe girişimleri için bu kadar süründürüyorsun da, emperyalist merkezlerle kol kola Türkiye'deki on yıllardır gelmiş geçmiş bütün hükümetlerle senin deyimimle "kedi köpekle oynar gibi oynayan" TÜSİAD kodamanlarını niye özel savcılarına yakalatmıyorsun? Çünkü, bütün yalancı pehlivan çıkışlarına rağmen sen de çok iyi biliyorsun ki, Türkiye ekonomisinin fiilen % 80'ini elinde tutmaya devam ettiği sürece, Türkiye'de herkesi vezir de rezil de edecek olan en büyük güç TÜSİAD'ın elindedir. TÜSİAD Cumhuriyeti'nde (T.C.), işçi sınıfının tarihsel rolünü oynayacağı gün gelinceye kadar, Allah'tan önce TÜSİAD'ın dediği olur. TÜSİAD kodamanlarının her birinin oyu, hükümetlerin iktidarda kalıp kalmasında, milyonlarca emekçinin oyundan çok daha değerlidir.

Erdoğan, Irak ve Afganistan işgallerinin bir numaralı ve gönüllü suç ortağı konumuyla, demagojik çıkışlarla mazlum İslâm aleminin liderliğine oynarken ne kadar dürüst ve inandırıcıysa, TÜSİAD'a karşı daha da büyük kârlar karşılığında iktidarda kalma pazarlığını örtmek için yaptığı bertaraf olma çağrışımalarında da ancak o kadar dürüst ve inandırıcıdır.

İçinde bulunduğumuz "halk oylaması" sürecinin en önemli sonucu hiç şüphesiz, sağlı "sol"lu bütün düzen partilerinin istikballerinin hangi sınıfın elinde olduğu konusunda ne kadar açık bir bilince sahip olduklarını göstermesi olmuştur. İşçiler ve emekçiler de bunu görmeye başladıkça bu çürümüş düzenin ömrü kısılacaktır.

Yusuf Özçelik

Sınıf ve Politika

TÜSİAD, bazı önemli konulara ilişkin her yerde açıklamadığı görüşlerini İngilizce olarak yayınlanan "Private View" dergisinde dile getiriyor. "Kış 2009", 14. sayıda İter Turan imzalı "The Road To Authoritarianism?" (Otoriter yönetime mi gidiliyor?) adlı makaleden çevirerek aktaracağımız bazı alıntılar TÜSİAD'ın pek çok konuya ilişkin düşüncelerini ortaya koymaktadır.

Ergenekon Davası:

"Parlak bir sicile sahip olmayan savcılar çok az bilgiye dayanarak büyük soruşturmalar başlattılar, sabaha karşı evlerin basılması için emirler verdiler, insanları gözaltına aldılar ve dava dosyalarını hazırlamak için çok uzun zaman geçirdiler. İzinsiz telefon dinleme, tasdik edilemeyen, fotokopisi çekilmiş dokümanların içeriği, dedikodu gibi mahkemelerde kabul edilemeyecek kanıtlar, hükümet politikalarını özellikle laikliğe riayet edilmemesi konusunda şiddetle eleştiren görüşlere sahip kamuya mal olmuş kişilere karşı son derece spekülasyonlu iddiaların geliştirilmesinde kullanıldı. Daha da rahatsız edici bir biçimde, telefon dinleme ve diğer özel kaynaklardan elde edilen bilgiler, bireyleri lekelemek için basına sızdırıldı. (...) Bu olgunun en iyi bilinen örneği, okuyucularımızın geçen sayıdan hatırlaması muhtemel Ergenekon kod adlı operasyondur. 2009 yılında şok edici baskınlar ve tutuklamalar yaygınlaşmıştı. Pek çok general ve daha alt rütbeye sahip komutanlar, üniversite rektörleri, tanınmış gazeteciler ve sivil toplum önderleri göz altına alındı, hapis yattı ya da halen yatıyor. (s. 7)

(...) Gizli silah depoları ve komutanlar arasın-

TÜSİAD'ın Görüşleri

daki müdahalelerin gerekli olduğunun tartışıldığı toplantılarda alınan notlar, böyle bir uygulamaya inanılabilirlik kazandırıyor. Ama savcıların yasadışı telefon dinlemeleri ve dinlemeler de dahil olmak üzere delilleri gelişigüzel toplamaları, bu özel bilgilerin kamuya dikkatsizce ulaştırılması, insanları suçları beyan edilmeden uzun süreler boyunca göz altında tutulmaları hep birlikte ele alındığında araştırmanın laikliğin keskin savunucusu olan kesimlere karşı kan davası gütmek için kullanıldığına dair şüpheler uyandırıyor. (s. 8)

Hükümet Yanlısı Medya:

Eleştirel basını susturma isteğine hükümet yanlısı medyanın gelişmesine yardımcı olma çabaları eşlik ediyor. Bazı işadamlarına yeni gazeteler ve televizyon kanalları sahibi olma veya bunları geliştirmelerinde yardımcı olacak kredi kolaylıkları sağlandı; bu yeni gazete ve televizyonlar Başbakanı karşı çok daha saygılılar ve onu sıkça destekliyorlar. (s. 9)

AKP'nin Devlette Kadrolaşması:

Bazen yeteneklerine bakılmadan ve köklü Türk bürokrasi geleneklerinin gereklerine aldırış edilmeden, politik olarak güvenilir kişilerin atanmasına yönelik bir hükümet politikası görülüyor.

(...) Merkezi hükümetin illerdeki en büyük temsilcilikleri olan valilikler politik olarak güvenilir kişilerle dolduruldu; bu kişilerin hükümetin emirlerini sorgusuzca uygulamadaki isteklilikleri, dinsel muhafazakar tavırlarıyla ve yaşam biçimleriyle uyuyor.

(...) Böylece, hükümet ve parti arasındaki ayırım çizgisi bulanıklaşırken kişisel yetenek işe alın-

ma ve terfilerde uygulanan kriter olmaktan çıkıyor. Bu, cesaret kırıcı bir durum. Rekabetçi politikaya geçişten sonra seçilmiş bir hükümetin seçimlerine uyum sağlayan, profesyonel olarak yetenekli, tarafsız bir bürokrasiyi oluşturmak on yıllar almıştı. (s. 9)

Ermenistan'la İlişkiler:

Türkiye'nin [Ermenistan'la] diplomatik ilişkisinin olmaması sadece diaspora ve Ermenistan arasındaki birleşmiş bloğa harç katıyordu. Kötü ilişkiler, aday ülkelerin komşularıyla iyi ilişkiler içinde olması gerektiğinde ısrarcı olan AB'nin de durumdan şikayetçi olmasına yol açıyordu.

(...) Komşularıyla sıfır sorun politikası izleyen AKP hükümeti, topraklarını Ermeni işgalinden kurtarma çabalarında Türkiye'nin desteğini bekleyen Azerbaycan'la ilişkilere zarar vermeden Ermenistan'la ilişkileri geliştirmenin yollarını arıyordu.

(...) Gelişmelerin sınırın açılması ve büyükelçiliklerin kurulmasına doğru evrilmesine yönelik bir umut var. (s.12)

"Kürt Açılımı":

Açılımın ne gerektirdiği belirtilmedi. Bir hükümet planı mı var yoksa neyin mümkün olup olmadığı mı test ediliyor, belli değil. (...) Hükümet, ülkenin Güneydoğusunda bir beklenti yarattı. Hükümetin "açılım" politikalarından hiçbir şey çıkmazsa, bu acı bir hayal kırıklığı yaratabilir. (...) şu aşamada ikna edici bir iyimserliğe cesaret etmek için çok erken. (s.12-13)

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

Kolombiya'da 2000 Kişilik Toplu Mezar Bulundu

Dünya gerçeklerinden haberli olma iddiasındaki liberal aydınlarımız, günümüzde ABD ve diğer büyük emperyalist devletlerin artık darbeleri, kontrgerilla operasyonlarını ve "soğuk savaş döneminden kalma" benzeri yöntemleri kullanmadıklarını iddia ediyorlar. Aşağıda aktardığımız olay bu iddiaları yalanlayan çarpıcı örneklerden biridir.

İŞÇİ BİRLİĞİ'nin notu

Kolombiya Başkenti Bogota'ya 200 kilometre uzaklıktaki Macarena köyünde, 2000'den fazla cesetten oluşan bir toplu mezar bulundu. Bu, Latin Amerika tarihinde görülmüş en büyük toplu mezardı.

Yanlarında İngiliz parlamenterlerin de bulunduğu bir insan hakları heyeti toplu mezarın bulunduğu bölgeyi ziyaret etti. Heyetin başkanı Jairo Ramirez, bölgede yaptıkları incelemeden sonra şu açıklamayı yaptı:

"Bölge komutanı bize bu cesetlerin FARC ve ELN gerillalarına ait olduğunu öne sürdü ama konuştuğumuz halktan insanlar bu cesetlerin sendikacılara ve haklarını arayan köylülere ait olduğunu söylediler."

Kolombiya, dünyada en çok sendikacının öldürüldüğü ülke olma özelliğini koruyor. Uluslara-

rası Sendikalar Konfederasyonu'nun yaptığı araştırmaya göre tüm dünyada 2009 yılında devlet terörü sonucunda öldürülen 101 sendikacıdan 48'i Kolombiya'dandır.

2000'den fazla insanın toplu mezarlara konulduğu dönemde, Kolombiya'da Başkanlık görevini **Alvaro Uribe** sürdürüyordu. Uribe şu anda, İsrail'in Mavi Marmara baskınına soruşturma yapmakla yükümlü Birleşmiş Milletler ekibinin Başkan Yardımcılığını yapmaktadır.

Toplu mezarın bulunduğu tarih olan 22 Temmuz 2010'da Kolombiya hükümetinin Amerika Devletleri Örgütü nezdinde Venezüella'yı top raklarında FARC gerillalarını barındırmakla suçlaması, pek çok çevre tarafından dikkatleri bu olaydan uzak tutmak amacıyla yapılmış bir hamle olarak yorumlandı.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Irak'ta ABD'nin Savaş Suçlarına İlişkin Yeni Kanıtlar

İsviçre'de yayınlanan *Uluslararası Çevre Araştırmaları ve Kamu Sağlığı Dergisi*'nin son sayısında çıkan bir makalede Felluce'deki savaşın verdiği genetik zarar ve insan sağlığına etkilerinin ABD'nin Hiroşima'ya attığı atom bombası sonrası dönemle karşılaştırılabilecek düzeyde olduğu belirtildi.

"2005-2009 Arasında Irak Felluce'deki Kanser, Çocuk Ölümü, Cinsiyet Oranı" başlıklı makale, ABD ordusunun 2004 yılında Felluce kentine yaptığı

canice saldırıdan bu yana genetik göstergelerden ve diğer sağlık göstergelerinden yararlanılarak yapılan bir araştırmaya dayanıyor.

Araştırmanın en çarpıcı sonuçları arasında şunlar sayılabilir: Bu dönem içerisinde lösemi hastalığı 38 kat, kadınlardaki meme kanserinde 10 kat, 0-14 yaş arası çocuklardaki kanserde 12 kat ve genel olarak kanserde dört kat artış görüldü.

Araştırma sonucunda, (genetik tahribatı yansıtan önemli bir gösterge sayılan) doğumdaki cinsiyet oranlarında bir değişiklik saptandı. Buna göre, doğumlarda 1000 kız çocuğuna 850 erkek çocuk düşüyor. Eskiden 1050 erkek çocuğuna 1000 kız çocuğu düşerdi. Bu değişim, Hiroşima'ya atılan atom bombası sonucunda meydana gelen değişime benziyor. Araştırmayı yapan ekipten doktor Busby şunları belirtiyor: "Bu, sıradışı ve endişe verici bir sonuç. Böyle bir etkinin ortaya çıkması için, saldırıların gerçekleştirildiği 2004 yılında çok büyük bir mutajenik etkiye maruz kalınmış olması gerekir. Acil olarak, değişime neden olan etken bulunmalıdır. Pek çok kişi bunun uranyumdan kaynaklandığını düşünse de daha fazla araştırma yapıp bölgeden alınan numuneleri bağımsız bir biçimde analiz edene kadar buna emin olamayız."

Bu bilimsel bulgular, ABD'nin Irak halkına karşı açtığı savaşın insanlık dışı ve faşist doğasına tartışmaya yer bırakmayacak biçimde tanıklık etmektedir.

Kaynak: http://www.workersparty.org/iraq-evidence-us-war-crimes_7-22-10.htm

Çeviri: İŞÇİ BİRLİĞİ

Asya ve Kafkaslarda 3. Dünya Savaşı Provaları

2008 yılında başlayan dünya ekonomik krizi, tarihte daha önce görülmemiş çapta bir sermaye kıyımına ve birbirlerinin pazarlarına göz diken kapitalistler arasındaki rekabetin şiddetlenmesine yol açtı. ABD, özellikle 2010 yılında, Rusya ve Çin'in komşularıyla ortak tatbikatlar düzenledi, bu ülkelere büyük miktarda silah sattı. Rusya ve Çin de buna tatbikatlar yaparak ve daha fazla silahlanarak yanıt verdi. Aşağıda, ülkeler arası bu rekabetin ulaştığı boyutları gösteren, 2010 yılına ait önemli haberleri aktarıyoruz. (Not: Tüm haberler Reuters Haber Ajansı, China Daily ve Russia Today gazetelerinden derlenmiştir.)

ABD, Çin'in Etrafını Askeri İttifaklarla Sarıyor

- 29 Ocak-ABD, Tayvan'a 6.4 milyar dolar değerinde silah satacağını duyurdu.
- 30 Ocak-Çin, ABD'yle askeri ilişkilerini kestiğini ilan etti.
- 13 Nisan-ABD Başkanı Obama, Malezya Başbakanı Razak'la görüşmeler ve güvenlik konularında işbirliği yapmak üzere anlaştilar.
- 12-25 Temmuz-ABD, Endonezya, Tayland, Filipinler, Bangladeş ve Nepal orduları ortak askeri tatbikat düzenledi.
- 13 Temmuz-ABD Başkanı Obama'nın Kasım ayında Hindistan'a yapacağı ziyarette, ABD'nin Hindistan'a 10 milyar dolar değerinde silah satışı gerçekleştirileceğine dair bir anlaşma imzalanacağı açıklandı.
- 17-18 Temmuz-Çin Dışişleri Bakanlığı ABD ve Güney Kore'nin yap-

cağını duyurduğu ortak tatbikatı protesto etti. Aynı gün, Çin ordusu Sarı Deniz'de bir askeri tatbikat düzenledi.

- 23 Temmuz-ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Güney Doğu Asya Ülkeleri Birliği (ASEAN) Bölgesel Forumuna katılmak üzere Vietnam'a geldi. Clinton, Vietnam'da yaptığı konuşmada Çin'in komşularıyla olan sorunlarının çözümü için uluslararası mekanizma kurulmasını önerdi. (Çin, Güney Vietnam, Endonezya, Filipinler ve Malezya'yla arasında Çin Denizi'ndeki bazı adalarla ilgili egemenlik tartışması yaşanıyor.)

- 24 Temmuz-Çin Dışişleri Bakanı Yang Cieçi, Clinton'ı bölgesel anlaşmazlıkları küreselleştirmeye çalışmakla suçladı.

- 25 Temmuz-ABD ve Güney Kore orduları, Güney Kore'ye ait Cheonan adlı savaş gemisinin batmasını bahane ederek ve olaydan Kuzey Kore'yi sorumlu tutarak, bu ülkeye "gözdağı" vermek amacıyla Kore Yarımadasının doğusunda 20 gemi ve denizaltı, 200 uçak ve 8000 askerin katıldığı ortak bir askeri tatbikat düzenledi.

- 25 Temmuz-ABD ve Güney Kore'nin ortak tatbikatı sürerken, Çin ordusu, Güney Çin Denizi'nde geniş çaplı bir askeri tatbikat düzenledi. Bu, Çin ordusunun tarihinde düzenlediği en büyük tatbikatı.

- 3 Ağustos-Çin Ordusu 100 uçak ve 12 bin askerin katıldığı bir hava savunma tatbikatı gerçekleştirdi.

- 5 Ağustos-Güney Kore tarihinin en büyük "denizaltı savunma" tatbikatını gerçekleştirdi.

devamı 7.sayfada

- 10 Ağustos-ABD-Moğolistan orduları ortak askeri tatbikat düzenledi.
- 16 Ağustos-ABD ve Güney Kore orduları on binlerce askerin katıldığı bir askeri tatbikat düzenledi.
- 17 Ağustos-ABD ve Vietnam orduları tarihte ilk kez ortak bir askeri tatbikat düzenlediler.
- 18 Ağustos- ABD Silahlı Kuvvetleri Pasifik Bölgesi Komutanı, Filipinler Silahlı Kuvvetleri Komutanı'yla görüştü ve askeri işbirliğini artırmak için uzlaştılar.
- 20 Ağustos-ABD, Kazakistan ve İngiliz orduları ortak askeri tatbikat düzenledi.

ABD ve Rusya Rekabeti Kızışiyor

- 3 Şubat- Romanya Yüksek Savunma Konseyi, ABD'nin Romanya'da füze savunma sistemi kurmasını onaylandı.
- 21 Nisan-Rusya ve Ukrayna arasında imzalanan anlaşma uyarınca Kırım'ın Sivastopol Limanı'nda bulunan Karadeniz Filosu'nun kalış süresi 25 yıl uzatıldı.

- 31 Mayıs-4 Temmuz-Letonya, Estonya ve Litvanya'da aynı anda başlayan ve bu üç ülkenin dışında ABD, Danimarka, Polonya, Norveç ve Almanya'nın katıldığı bir askeri tatbikat gerçekleştirildi.
- 3 Temmuz-ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın Polonya ziyaretinde -Rusya'nın tüm itirazlarına rağmen- Polonya topraklarında Amerikan füzelerinin konuşlandırılmasını öngören bir anlaşma imzalandı.
- 4 Temmuz- ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton Ermenistan ziyaretinde Rusya'nın Abazya ve Güney Osetya'daki askeri varlığı için "işgal" ifadesini kullandı. Clinton bu ifadeyi en son Ağustos 2008'de kullanmıştı.
- 17 Temmuz-Rusya kuzeybatı askeri bölgesine İskender füzeleri yerleştirdi.
- 4-5 Ağustos-Rusya ve Ermenistan geçerliliği 2017 yılında bitecek olan askeri işbirliği ve savunma anlaşmasını 2044 yılına kadar uzattılar. Anlaşmanın içeriğinde yapılan değişikliğe göre Ermenistan'ın savunulması bu ülkede bulunan Rus askerlerinin görevlerinden birisi olacaktır.
- 11 Ağustos- Rusya Abhazya'ya uzun menzilli S-300 hava savunma füzeleri yerleştirdi.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Kitap Dünyasından

İbrahim Okçuoğlu, Kapitalizmin Dünya Krizi (2008...)

Ceylan Yayınları, Birinci Baskı Eylül 2009.

İbrahim Okçuoğlu'nun son kitabı, 2008 yılında başlayan dünya ekonomik krizini Marksist açıdan inceleyen önemli bir çalışmadır. Kitapta Marksizmin ekonomik krizlere teorik yaklaşımı özetleniyor, XXI. yüzyılın ilk ekonomik krizleri (2000-2004 krizini ve 2008'de başlayıp devam eden son krizi) inceleniyor ve ekonomik krizlere bilim dışı, küçükburjuva yaklaşım tarzları eleştiriliyor.

Okçuoğlu, kitabın ilk bölümünde Marksist kriz teorisini özetliyor. Marx'a göre kapitalizmde krizler makineli üretim aşamasına geçildikten sonra kaçınılmaz bir zorunluluk halini alır. Bu aşamada üretim kapasitesi kitlelerin alım gücünü aşar. Üretim toplumsal karakteriyle ona özel el koyuş arasındaki çelişki fazla üretim krizleri biçiminde açığa çıkar.

Dönemsel olarak patlak veren bu fazla üretim krizlerinde nakit para sıkıntısı baş gösterir, paranın değeri yükselir, satılmayan ürünlerin fiyatları düşer, kredi kıtlığı doğar, faal olmayan sanayi sermayesinde artış olur, sermaye değerini yitirir ve paraya dönüşme özelliğini kaybeder, spekülasyon sermaye değersizleşir, kâr oranları düşer, sermaye yoğunlaşması artar. Tüm bu süreç, zor yoluyla ve büyük bir sermaye kıyımıyla yeni yatırımların önünü açar ve sermayenin bir sonraki çevrimi (ılımlı faaliyet, gönenç, aşırı üretim, kriz ve duraklama dönemlerinden oluşur) başlar, bu çevrimler kapitalizm var olduğu sürece giderek daha şiddetli biçimde yinelenir.

Okçuoğlu, sıkça tekrarlanan bir hataya düşmememiz için bizi uyarıyor: Fazla üretim krizleriyle, para, kredi, borsa, spekülasyon, borçlanma krizleri, yapısal krizler, ara krizler ve tarım krizleri birbirine kesinlikle karıştırılmamalı, krizlerin özgün yanları ortaya konmalıdır.

Kitabın ilk bölümünde Okçuoğlu, kapitalizmin kendiliğinden yıkılacağına dair tezleri eleştirirken, Marksizmin krizler ve işçi sınıfı hareketi arasındaki ilişkiye yönelik yaklaşımını ortaya koyuyor. Buna göre kriz sırasında işçi sınıfının mücadele ruhu canlanır, devrimci durumu yaratan faktörler artar ama kriz tek başına kapitalizmi yıkmaya yetmez. Kapitalizmin yıkılması için Komünist Parti'nin önderliği zorunludur.

Tüm bu teorik açıklamalar Marx ve Engels'in yapıtlarından ve mektuplarından alıntılarla zenginleştirilmiş. Mutlaka okunması gereken bu alıntılar Marksizmin teorik hazinesinin günümüze ne denli ışık tuttuğunu gösteriyor.

Kitabın ikinci bölümünde yakın dönemdeki ekonomik krizler incelenmiş ve fazla üretim krizlerinin yaşandığı tarihler tespit edilmiş. Buna

göre yakın dönemdeki fazla üretim krizleri: 1990-1994, 2000-2004 tarihlerinde yaşandı. Son kriz ise 2008 yılının ikinci çeyreğinde başladı.

Son krizlere ilişkin Okçuoğlu'nun iki önemli tespiti var. 1) Krizler arasındaki süre 8-10 yıldan 4-5 yıla düşüyor. 2) Krizden çıkış döneminde, durgunluk uzun sürüyor ve işsizlik oranlarında belirgin bir düşüş olmuyor, işsizlik kronik bir hal alıyor.

Bu yeni durum, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin ulaştığı boyutları ortaya koymaktadır. Kapitalistlerin kendi aralarındaki rekabetin bir sonucu olarak, işçilerin yerine gitkiçe daha büyük oranda makinelerin geçirmesiyle, artan üretim kapasitesi ve kitlelerin yoksulluğu arasındaki uçurum giderek açılmakta ve kapitalistlerin kâr oranları düşmektedir. Kâr oranlarındaki düşüşü frenlemek isteyen kapitalistler kitlelerin hoşnutsuzluğunu artıran pek çok yönetime başvurumaktadırlar. İş yasalarının uluslararası tekeller lehine değiştirilmesi, çalışma saatlerini uzatılması, iş yoğunluğunun artırılması, ücretlerin düşürülmesi, özelleştirmeler, sosyal harcamalarda kısıtlamalara gidilmesi gibi uygulamaların son yirmi yılda böylesine artmasının nedenlerini Okçuoğlu'nun bu kitabında verdiği çarpıcı rakamlarda görmek mümkün. Bu rakamlar, birinci bölümde anlatılan teorik çerçeveye güncel ve somut bir içerik kazandırırken, kapitalizmin çürümüşlüğüne aldığı devasa boyutu gözler önüne sermektedir.

Kitabın son bölümü küçükburjuva teorisyenlerin eleştirisine ayrılmış. Bu teorisyenlerin bir kısmı kapitalizmin reformlarla düzeltilebileceğini, diğer bir kısmı ise kapitalizmin kendiliğinden çökeceğini iddia ediyorlar. Bunlar, 2008 krizinin hemen öncesinde, ekonomik kriz ve savaşın olmadığı bir dünya tasarlıyor, sermayenin ve üretimin doludizgin ve pürüzsüz biçimde "küreselleştirdiğini", tekeller arası rekabetin olmadığı bir çağda yaşadığımızı iddia ediyor, bu yeni dünyada sınıri üretimin, dolayısıyla işçi sınıfının önemini yitirdiğini, artık belirleyici olanın spekülasyon sermaye olduğunu öne sürüyorlardı.

Oysa, yazarın da çarpıcı biçimde gösterdiği gibi, yaşam bu küçükburjuva teorisyenleri değil, her seferinde Marksist-Leninist öğretiyi doğrulamaktadır. Son ekonomik kriz, bir kez daha, sermaye ve üretimin uluslararasılaşması sürecinin pürüzsüz bir biçimde ilerlemediğini, savaş ve kriz gibi kapitalizmin doğasından kaynaklanan etkenlerin bu sürecin kesintisiz ilerlemesi

önünde birer engel oluşturduğunu, bu süreci yavaşlattığını göstermiş, tekelleşmenin en şiddetli bir rekabeti dışladığını ve hatta onu doğurduğunu ortaya koymuş ve asıl belirleyici olanın sanayi üretimi olduğunu bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Ayrıca bu krizle birlikte, "küreselleşme" adı verilen sürecin ulus devletlerin varlığıyla bir çelişki oluşturmadığını, sermayelerin kriz anında kendi limanlarına çekilmesiyle bir kere daha görülmüş oldu.

Yazar, Marx'ın gerek küçükburjuva çevrelerde, gerekse burjuva entelektüel çevrelerde yeniden moda olmasını olayların Marx'ın teorisini inkâr edilemeyecek biçimde doğrulamasına bağlıyor. Bunlardan Marksist geçinenleri ise Marx'a doğrudan saldırmak yerine onun görüşlerini savunur görünürken sulandırmayı tercih ediyorlar. Kapitalizmin politik olarak örgütlü bir devrimci işçi sınıfı hareketiyle yıkılmadığı sürece ortadan kaldırılamayacağı Marksist teorisinin kesin bir vargı noktası olduğu halde, Marksist maskeli kimi troçkist, "sosyal-forum"cu vb. küçükburjuva teorisyenleri kapitalizmin mevcut krizde kendiliğinden yıkılacağını iddia ediyorlar, hatta çoktan yıkıldığını öne sürenler bile vardır!

Kitabın tek eksik yanının, iyi bir editör çalışmasından geçmemesi olduğunu söyleyebiliriz. Bölüm başlıklarının hatalı yerlere konması, numaralandırmaların karmaşıklığı, benzer ifadelerin kitabın farklı yerlerinde defalarca tekrarlanması vb. biçimsel bazı kusurlar kitabın okunmasını güçleştiriyor. Bu sorunlar kitabın bir sonraki baskısında giderilmelidir.

Marksizmin kriz teorisini ve bu teorisinin yaşadığımız son krize uygulanmasını tutarlı Marksist bakış açısından ele alan böyle özgün bir çalışmanın Türkiye'den konuya uzun yıllardır emek veren bir araştırmacı tarafından üretilmesi ülkemizde Marksist teorisinin özümsemesinin geliştiğinin anlamlı bir göstergesidir. Konuyla ilgilenen herkese bu kitabı kesinlikle okumalarını salık veriyoruz.

Mehmet İnce

İşçi Sınıfına ve Emekçi Halklarımıza Dayatılan Suni Gündemler...

Referandum gündemi kapsamında emekçi ve yoksul halklarımıza dayatılan "Evet-Hayır" oyunu (oylaması) gündemde alabildiğince yer kaplayarak halklarımızın gerçek gündemini perdelemeye devam ediyor. Yaşadığımız şehir olan Eskişehir'de de çok farklı bir durum yok; faşist MHP'sinden tutun da çiçeği burnunda yeni başkan ve ekibiyle memleketin kadim kan emicilerinden CHP ve adını anmadığımız sözümona sol-sosyalist geçinen parti ve gruplar, emekçi ve yoksul halklarımıza dayatılan bu suni gündem içerisinde yerlerini almış vaziyetler. CHP ve MHP gibi adını tarihe faşist, faşizan, halk düşmanlığı gibi ibarelerle yazan burjuva partilerinin işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza dayatılan bu gerici reform karşısında bilindik, beklendik, adlarına, şanlarına yakışır tavırlar almaları şaşırtıcı değildir elbette; öte taraftan sol-sosyalist geçinen "cenahımız" bu durum karşısında henüz adlarının başlarına aldıkları sıfatlara yakışır bir tavır sergileyememişlerdir, sergileyecek gibi de görünmüyorlar.

Bazı kurum ve örgütlerin boykot cephesi başlığı adı altında, 'Evet-Hayır'cılarının dışında halka bir alternatif sunmaya çalıştıkları görülmekte, fakat bizim yaşadığımız şehirde bundan da bahsetmek mümkün değildir; ödp, tekape, emep gibi grup ve örgütler -parti demek istemiyoruz çünkü; parti ve örgüt farklı kavramlardır- ve bu örgütlere takılan arkadaşların da bu ayrıma vardıkları kanısında değiliz. Güç birlikleri oluşturup (ilkesellikleri tartışılır) referanduma "HAYIR" diyerek hâkim burjuva parti ve örgütler içerisinde layık oldukları yeri almakta gecikmemişlerdir. Bu anlamda işçi sınıfına destek değil de köstek olmaları bakımından bizi şaşırtmamışlardır.

İlkeli(!) duruşlarını sergilemeye devam etmişlerdir. Eskişehir'de de bahsettiğimiz grup ve örgütler kendi meşreplerince etkinlikler, çalışmalar yapmaktadırlar, fakat bunların işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın ulusal, sosyal ve evrensel kurtuluşu kavgasına bir hizmet teşkil etmediğini düşünerek çok fazla değinme gereği duymuyoruz. Tüm bu gelişmeler ülkede ve yerellerde gündemleri işgal etmişken Eskişehir'in yerel gazetelerinin hemen hepsinin birkaç gündür âdetâ büyük bir kıvançla, manşetlerine büyük puntolarla taşıma yarışına girdikleri bir haber de ilgimizi çekiyor. "İHRACATIN YILDIZIYIZ", "İHRACATIN PARLAYAN YILDIZI" gibi şatafatlı başlıklar kullanarak manşetlerine taşıdıkları haberde; Eskişehir'de 25 yılda ihracat yapan sanayi kuruluşu sayısı 25'den 109'a yükseldi, son beş yıllık süreç Eskişehir'deki sanayicilerin 1983 yılında yaptığı 66 milyon dolarlık ihracat, 2000 yılında 388 milyon dolara, 2009'da da 1,5 milyar dolara ulaştırırken, son 5 yıllık süreçte 660 milyon dolarlık artış yaşandı.

(Sakarya gazetesi)

Haberden anlaşılın uluslararası tekeli sermaye ve onun yerli işbirlikçileri Eskişehir'de ciddi yatırımlar yapıyor ve karşılıklarını da fazlasıyla alıyorlar. Kimileri belki de iyi niyetlerinden olacak: "E iyi ya işte istihdam sağlanıyor, insanlarımıza çalışma alanları açılıyor." diyebilirler. Fakat kapitalist anarşi düzeninde maalesef bu masumane ifade pek de geçerli değil. Evet, biz de aslında sanayinin gelişmesine, fabrikaların kurulmasına karşı değil-

liz, bizim sıkıntımız bir taraftan bu gelişmeler yaşanırken bir taraftan da emekçi ve yoksul halklarımızın kölelik şartlarında bu fabrikalarda hiçbir güvence verilmeden çalıştırılması, istendiğinde kapı dışarı edilmesi. Çok fazla geçmişe gitmeden geçen yıl uluslararası tekeli sermayenin sahip olduğu bir fabrikada (İtalyan CANDY grubuna ait) 18 işçi elle tutulur bir gerekçe gösterilmeden işlerinden çıkartıldı, verilen bir aydan fazla bir zaman dilimine yayılan mücadele sonunda (her ne kadar bağlı buldukları sendika ve sözümona direnişe destek veren grup ve örgütler popülist ve alan kapmacı duruşlar sergiledilerse de) işçiler işlerine alındılar. Benzer gelişmelerin önümüzdeki günlerde de yaşanacağı bu kapitalist anarşi düzeninde kaçınılmazdır.

TÜİK'in verilerine göre Eskişehir ilinde işsizlik oranı %15,2 dolaylarındadır, bu da çalışma potansiyelindeki nüfusun önemli bir bölümünün işsiz olduğu anlamına geliyor, ayrıca çalışanların yine önemli bir bölümü ise insanlık dışı şartlarda ve hiçbir sendikal güvence olmadan çalıştırılmak zorunda bırakılmaktadırlar. Bunların önemli bir bölümünü de organize sanayide ve fabrikalarda çalışan işçiler oluşturmaktadır, yani şehrin "ihracat yıldızı" olmasının sonuçları ve getirileri işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın açısından çok da iç açıcı bir kompozisyon sergilemiyor. Kapitalizmin "avantajlar ve yağmalar" düzeninde uluslararası tekeli sermaye ve onun yerli işbirlikçileri kâr marjlarını gün be gün arttırmakta ve bunun ceremesini de emekçi ve yoksul halklarımız çekmektedir. İhracat yıldızı(!) olan Eskişehir'de yoksul halk ve emekçi halklarımız içinde bulunduğumuz ramazan ayında bir kap sıcak yemek alabilmek için saatlerce çadır kuyruklarında beklemekte, şehrin makyajlanan kısmı (ki bir avuç kent burjuvasının yaşadığı yer dışındaki her yer) yaşayan gecekonducularda bin bir yoksunlukla yaşam kavgası vermektedirler.

Gerek ülke çapında işçi sınıfına ve emekçi halklarımıza dayatılan gerici tercihleri, gerekse yerelliklerde işçi sınıfının tarihsel hasımlarının, işçi sınıfının sırtına basarak gerçekleştirdikleri atımları(!) tersyüz edecek bir **İŞÇİ SINIFI PARTİSİ** veya **KP** henüz oluşturulamamış, sanayi merkezi hâline gelen kentlerde işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği konusunda henüz somut bir adım atılmamış, atılma gayretine girilmemiş, işçilerin çoğunluğu sendikal haklar ve güvencelerden yoksun bir şekilde gün geçtikçe daha fazla köleleşmektedirler. Yazımızda da örnek olarak verdiğimiz işçilerin direnişi ve tekrar işlerine alınmaları ise 15/16 HAZİRAN kütleselliği ve direniş ruhundan çok uzaktadır. Tüm olumsuzluklara rağmen işçi sınıfının **İŞÇİ SINIFI PARTİSİ**'ni oluşturmak, işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliğini oluşturmak kaçınılmaz ve zorunlu bir görev olarak karşımızda durmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkların nihai kurtuluşu bu zeminde gerçekleşecektir.

Mehmet Suphi Adar

Eskişehir İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ'nden Bir İşçi

Eskişehir'deki Newroz'a Gözaltı Terörü

Sistemin işçi-kitle, öğrenci-kitle hareketlerine ve Kürt ulusuna karşı baskı ve terör uygulamaları artarak devam ediyor. Tüm ülke genelinde Kürtleri hedef alan uygulamalar Eskişehir'de de kendini gösterdi. Üzerinden aylar geçmesine rağmen 21 Mart 2010 tarihinde Eskişehir'de düzenlenen Newroz etkinliklerine katıldıkları gerekçesiyle Eskişehir Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından, Anadolu Üniversitesi'nde okuyan 120 öğrenci hakkında; Newroz etkinliklerine katıldıkları ve "yasadışı slogan" attıkları gerekçesiyle soruşturma başlatıldı.

Eskişehir Emniyet Müdürlüğü'nün Anadolu Üniversitesi'ne gönderdiği soruşturma kapsamında Anadolu üniversitesi yönetimi de öğrencilerin ailelerine mektup göndererek, öğrencilerin üzerinde psikolojik bir terör uygulama yoluna gitti. Savcılık, Emniyet ve okul idaresinin ortaklaşa düzenledikleri bu keyfi uygulamalar öğrenci gençliğin, gündemden ve siyasetten uzaklaştırılması ve pasifize edilmesini amaçlamaktadır.

Haber: **Eskişehir İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ**

Çel-Mer İşçilerinin Fabrika İşgali

Gebze Çayırova'da bulunan Çel-Mer Metal Fabrikası'nda çalışan işçilerin mücadelesi sona erdi. Fabrika sahibi, işçilerin sendikal haklarını tanıdı ama sendikal örgütlenme içinde yer alan on bir işçiyi işten çıkardı.

Çel-Mer işçileri toplu sözleşme yetkisini elde edebilmek için yeterli sayıya ulaşana kadar büyük bir gizlilik içerisinde başarıyla örgütlenmişlerdi. Öyle ki, işçi ailelerinden öğrendiğimize göre, çoğunluk saptanana kadar işçiler, sendika içinde örgütlenmelerini eşlerine bile söylememişlerdi. Yeterli sayıya ulaşıldıktan sonra, Birleşik Metal-İş Sendikası, yetki belgesi almak üzere Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvuruda bulundu.

Fabrika sahibi bu başvurunun ardından, 19 Haziran 2010 tarihinde, 12 işçinin işine son verdi. İşçiler bu arkadaşlarının işe geri alınması için fabrika kapısı önünde direnişe geçtiler. 15 gün süren bir direnişten sonra, 7 Temmuz 2010'da, işlerine geri dönen işçiler bir hafta sonra fabrikaya gittiklerinde yeni bir sürprizle karşılaştılar. 23 işçiye işten çıkarıldıkları söylendi. Bu haber üzerinde işçilerin kendiliğinden eğilimi, fabrikaya girip işten atılan arkadaşları geri alınana kadar çıkmamak oldu. Fakat, sendikanın yönlendirmesiyle, farklı bir yöntem izleme kararı alındı ve ertesi gün işten çıkarılan bu 23 işçi fabrikaya gelip çalışmaya devam etti. Bu işçilerden 13 tanesi iş çıkışında gözaltına alındılar ve ertesi sabah serbest bırakıldılar. Ertesi gün işe gelen işçiler, karşılarında çevik kuvveti görünce fabrika önünde direnişe başlamaya karar verdiler. Fabrika içindeki arkadaşları da onları destekledi.

Her Yerde Olur, Çel-Mer'de Olmaz

Direnişe geçen işçilerle konuştuğumuzda, özellikle bir noktanın altını çiziyorlardı: sendika lafı ilk defa telaffuz edildiğinde, pek çoğu bunun kendi işletmelerinde gerçekleştirilmesinin çok güç olduğuna inanmışlar. "Her yerde örgütlenilir ama Çel-Mer'de örgütlenilmez. Çünkü burada bir birlik yok, her kafadan bir ses çıkıyor ve bizleri patrona satabilecek çok kişi var aramızda." Başlangıçta genel düşünce buymuş. Zamanla, sabırlı bir örgütlenmeyle aralarındaki farklılıkları aşmışlar, giderek daha çok birbirlerine kenetlenmişler. İşten çıkarılan ve

direnişe geçen bir başka işçi arkadaş bize, mücadeleyi kendisi için etmediğini, geri alınamasa bile işe devam eden arkadaşlarının çalışma koşullarının iyi olmasının kendisine yeteceğini söyledi.

Fabrika önünde direniş devam ederken, patronun tüm görüşmelere son vermesi üzerine, Çel-Mer işçileri eylemlerini bir adım daha ileri götürmeye karar verdiler ve 2 Ağustos 2010 tarihinde öğle yemek saati sırasında içerideki işçilerle birlikte vincin üstüne çıkarak fabrikayı işgal ettiler.

İşçi aileleri işgal haberini alır almaz fabrikaya geldiler. Devrimci güçler, UPS işçileri de fabrika önünde Çel-Mer işçilerinin yanındaydılar. İşgalin ilk saatlerinde polis hangar kapılarını kapatarak işçileri havasız bırakmaya çalıştı. İçeride dayanılmaz bir sıcak olmasına rağmen polis içeriye su ve yemek sokulmasına izin vermedi, elektriği keserek işçilerin karanlıkta kalmasına yol açtı. İki işçi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Polis, bu işçileri gözaltına aldı. Polisin bu tavrına tepki gösteren kitle, kapıların açılması, içeriye yiyecek ve su sevkiyatına izin verilmesi, içerisinin aydınlatılması talebiyle polise tepki gösterdi, polis barikatına yüklendi. Israrlı tepki karşısında polis geri adım atmak zorunda kaldı ve tüm talepleri kabul etti.

Kendileriyle görüştüğümüz aileler, fabrika sahibinin kızının polisin hemen yanbaşındaki direnişçi işçilerin ailelerine hakaretler yağdırdığını, el hareketleriyle onları taciz ettiğini anlattılar bize. Yerel basın fabrikaya sokulmadı. Boyalı basın ise zaten bu konuda sansür uyguluyordu. Diğer yandan Polisin, yanında bulunan işveren avukatının da istekleriyle

işçileri kameraya aldığı öğrenildi. Yine işverenin talimat ve isteklerine uygun olarak işyerindeki sözde "yasadışı" durumu tespit için Gebze İş hakimlerinden biri hemen işyerine getirildi. Sendikal hakları için mücadelede işçiler bir kere daha düzenin kutsal ittifağını karşılarında buldular.

Buna rağmen, kendi kurdukları komitede bu işgal kararını alan işçilerin eylemlerini kararlılıkla sürdürmeleri üzerine, vali araya girmek zorunda kaldı ve, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, fabrika sahibi ve Kocaeli Valisi arasında görüşmeler yapıldı.

İşgalin Kanıtladığı

İşgalin beşinci gününde bu görüşmelerin sonucu sendikacılar tarafından işçilere iletildi: patron sendikal hakları kabul ediyor ama işten çıkardığı 23 işçiden sadece 12 işçiye işe dönme izni veriyor, 11 işçiyi işe tazminatlarını vererek işten çıkarıyordu. İşgali gerçekleştiren işçiler gözaltına alınmayacak ve fabrikada mevcut yasalara göre var olan "fiilî durum" hakkında hiçbir işlem yapılmayacaktı. Tazminatları verilerek işten çıkartılan işçilerin kim olduklarıysa belli değildi.

İşçiler bu karara verecekleri yanıtı değerlendirerek için sendikacıları dışarı çıkardılar. Yaptıkları değerlendirme sonucunda bu şartlara uymayı kabul ettiler ve eyleme son verdiler. Belki sendikayla karar birliği içinde hareket edilse, tüm işçilerin işe geri alınmasıyla sonuçlanabilecek bu eylem, bu noktada sona erdirildi. Sendika, baştan beri fabrika işgali gibi "yasadışı" bir eyleme karşı çıkmıştı. İşçilerin kazanımı, geri adım attıkları patrona sendikayı kabul ettirmek, ve işten atılanların tazminatlarını aylar sürece mahkemelerin sonuçlanmasını beklemeden almaları oldu. Bununla birlikte, Çel-Mer işçileri, tam da 12 Eylül referandumu öncesi, eylemleriyle, bu kazanımdan çok daha önemli bir şeyi, Anayasa'da yer alan fabrika işgali yasağının fiilen uygulanmadığını, ve gelişen işçi mücadelesi karşısında, hükümetin uygulanamayacak olan bu yasağı kaldırmak zorunda olduğunu kanıtladılar.

Fikri Ateş

Rimaks Tekstil'de İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın!

Sendikal örgütlenmeyi baltalamak için patronların kural haline getirdiği işten çıkarmalara bir yenisi daha eklendi! Rimaks Tekstil firması, Bartın ve İstanbul Tuzla'daki fabrikalarında sendikaya üye oldukları için iki hafta içinde tam 133 işçiyi işten çıkardı. Buna karşı işçiler, her iki fabrika önünde direniş başlattılar.

Firmanın İddiaları ve Gerçekler

İşçilerden öğrendiğimize göre, başta Danimarkalı Bestseller firması olmak üzere çeşitli büyük firmalar için kot üreten şirket, Uluslararası Tekstil İşçileri Sendikası'yla anlaşmasından dolayı Bestseller firmasının uymak zorunda olduğu kuralları, kendi "sosyal sorumlulukları" gereği işçilere tanıdığı haklar gibi göstermekte, bunları kendi internet sitesinde de yayınlamaktadır. Buna göre, Rimaks firması; ücretler, mesai ve fazla mesai süreleri gibi konularda yasalara uyacak; Çocuk işçi çalıştırmayacak; işçi sağlığı için uygun çalışma koşullarını sağlayacak; işçileri kendi rızaları dışında çalıştırmayacak; ve örgütlenme özgürlüğüne saygı duyacaktır.

Gerçekteyse, işçilerin çalışma koşulları, şirketin bu sözde "sosyal sorumluluk" ilkelerine ne kadar uyduğunu apaçık bir şekilde göstermektedir. İşçiler, sıcaklığın ortalama 28-29 derece olduğu tozlu bir ortamda çalışıyor, zehirli kimyasal maddeler kullanılıyor, yasak olmasına rağmen kot taşıma da zaman zaman yapıyor, "normal" çalışma süresinin günde 10,5 saat olduğu fabri-

kada işçiler kimi zaman sabaha dek süren fazla mesailere zorlanıyor, fazla mesaiye kalmak istemeyen işçi işten atılıyor, bir elektrik kesintisi nedeniyle 10 dakika duran iş için işçiler fazladan yarım saat çalıştırılıyor, fabrikada çeşitli bahanelerle işçiler bir yıllarını doldurmadan işten çıkarılıp yerlerine düşük ücretlerle çalışmayı kabul edecek yeni işçiler alınıyor.

Bu ikiyüzlüce oyunun son halkası, sözde "örgütlenme özgürlüğünü" kabul eden Rimaks patronunun, bu çalışma koşullarına karşı birlikte mücadele etmek için Teksif sendikasına üye olan işçileri işten atması oldu. Bir yandan sendikayla görüşmelerini sürdürerek işçileri oyalayan işveren, diğer yandan işçiler arasında öncülük yaptığını düşündüğü işçileri işten atarak örgütlenmeyi kırmaya çalışıyor. Temmuz ayı içinde işçilerle yaptığı toplantıda "işçi çıkartmayacağız, daha da büyüyeceğiz, isteyen istediği sendikaya üye olabilir, bu doğal hakkıdır" diyen patron, bu sözlerine karşın, işçileri sendikadan istifa ettirmek için baskı, tehdit ve şantaj uygulamanın yanısıra, işlerin bir kısmını fason üretim yapan taşeron şirketlere kaydırmaya başladı. Firma bu uygulamayla, işçilere, işler azalmış gibi göstermek isterken, fason şirketlerde çalışan işçiler, siparişleri yetiştirmek için her gece fazla mesai yapıyorlar.

Tehditler İşe Yaramayınca İşten Çıkarmalar Başlıyor

Bartın'daki fabrikada Haziran sonunda 20 işçinin işine son verilmişti. Tehdit ve şantajlarına devam eden firma bundan sonuç alamayınca İstanbul'da önce 20 sonra 41 işçiyi, Bartın'da da 16 Ağustos'da 7 işçiyi daha işten çıkardı. Tuzla Deri Sanayi'de fabrika önünde direniş başlatıldı. Bartın'da da arkadaşlarının işten çıkarılmasını fabrika bahçesinde protesto eden işçiler, jandarmenin fabrikaya gelmesi ve müdahale etme tehdidinde bulunmasının ardından, sendikanın görüşmeleri devam ettiği için bu eylemin bitirilmesi çağrısıyla fabrikadan ayrıldılar. Ertesi gün 16 işçinin daha işten atılmasıyla birlikte, toplam 23 işçi Bartın'daki fabrikanın önünde direniş başlattılar. İşverenin 5 işçiyi sendikadan istifa ettirmek için zorla notere götürmesi üzerine, noter binası

önüne giden işçilerin, burada slogan atmalarını polis engelledi. Son olarak, bir yandan Türkiye'ye gelen Uluslararası Tekstil İşçileri Sendikası yetkilileriyle masaya oturan şirket, 26 Ağustos günü 29 işçiyi daha işten attı. Bu son işten çıkarılmayı protesto eden işçiler, Bartın karayolunu trafiğe kapatarak gösteri yaptılar. Jandarmanın müdahale etmek için gelmesi üzerine, şehir merkezine yönelen işçiler, burada sloganlarla seslerini duyurmaya çalıştılar.

Sanayi Yayıldıkça Sınıf Karşıtlığı da Yayılıyor

Gene işçilerden öğrendiğimize göre, daha önce İstanbul'da bir fabrikası olan şirket, devlet teşviğinden yararlanmak için fabrikasını 5-6 yıl önce Bartın'a taşımış. Yani, işçilere bu çalışma koşullarını ve örgütsüzlüğü dayatan şirket, devletten elektrik, su gibi giderler ve işçilerin sigorta primleri konusunda teşvik almak, ve küçük bir kent olan Bartın'da işgücünün ucuzluğundan faydalanmak için bu kente taşınmış. Ne var ki, Rimaks fabrikasındaki işçilerin mücadelesi, diğer fabrikalardaki işçiler üzerinde de etkisini göstermekte gecikmemiş. Eskiden kâğıt üzerinde aldıkları asgari ücretin bir kısmını patronlarına getirip geri veren fason işletmelerdeki işçilerin ücretlerinde düzelme olmuş. İşçiler, burada sendikalaşmayı başarırız, bu diğer fabrikalara da yayılacak diyorlar. Bu da, sanayiye Anadolu'ya yayarak ülkeyi "kalkındırmak" ve böylece sınıf çelişkilerini azaltmak yönündeki girişimlerin, gerçekte sermayeyle ücretli emek arasındaki karşıtlığı keskinleştirmek ve yaygınlaştırmaktan başka bir sonuca yol açmayacağını gösteriyor.

Hem Bartın'da, hem İstanbul'da, işçiler, sendikal hakları tanınana ve işten atılan bütün arkadaşları geri alınana kadar mücadele etmekte kararlılar. **İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesi** olarak, Türkiye'den ve dünyadan bütün işçi ve emekçilerle işçi sınıfının dostlarını, haklı mücadelelerinde Rimaks işçilerine destek vermeye çağırıyoruz.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

Hakkını Arayan Brillant İşçileri

Beylikdüzü'ndeki Brillant perde fabrikası işçileri, 2 aylık maaşlarını alamadıkları için 30 Temmuz 2010 tarihinde işbaşı yapmadı ve fabrika yönetimine taleplerini bildirdi. Yaklaşık 700 işçinin işbaşı yapmayarak gösterdiği tepki, patron tarafından maaşların alenacele ödenmesine yol açtı. Eylemde öne çıkan işçilerin işten atılma süreci de başlamış oluyordu: İlk işçi 6 Ağustos'ta, ikinci işçi 9 Ağustos'ta herhangi bir gerekçe gösterilmeden işlerinden atıldı.

İşten atılan işçiler "kaderlerine razı olmak" yerine mücadeleyi seçti. 19 Ağustos'ta bir basın açıklaması yaparak Brillant fabrikasındaki işçi kıyımını dile getirdi. Basın açıklamasına direnişteki UPS işçileri destek verdi. Basın açıklaması, vardiya değişimine denk getirilerek diğer işçilerin de katılımı sağlandı. Hakkını Arayan Brillant İşçileri imzalı bildiriler dağıtıldı. Fabrika yönetimi, sirenleri çalıştırarak direnişteki işçilerin sesini kısmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Fabrika yönetimine karşı sürdürülen mücadele bir süre için işçi atmaların önüne geçti; Ancak 25 Ağustos'ta C vardiyasında çalışan bir işçi, gene hiçbir gerekçe gösteril-

İşten atılanlar evinin yolunu tutuyor. İşçiler için teslimiyet yanlış bir tutum. İşçiler haklarını aramalıdır. Biz sesimizi çıkardık diye işten atıldık. Görüyorsunuz, atılmış olmamıza rağmen fabrika dışından mücadelemize devam ediyoruz.

meden işten atıldı. 20 gün içinde işten atılan işçilerin sayısı 3'e yükselmiş oldu.

İş akdine son verilen işçilerden biri fabrikadaki çalışma koşullarını ve giriştikleri mücadeleyi şöyle anlatıyor:

"Bu fabrikada 1200 işçi çalışıyor. 8 saatlik normal çalışma süresi ve 8 saat zorunlu mesai var. 16 saat boyunca birçok ihtiyacımızı gidermeden çalışmak zorunda kalıyoruz. İşçiler sigaralarını bir-iki dakikada tuvalette içiyor. Kimileri aşırı yorgunluktan tuvalette uyuya kalıyor. Bayram avanslarımızı ar-

tık vermiyorlar. Prim de alamıyoruz. Gece vardiyaları için ek ücret de söz konusu değil. Bunlar kölelik koşulları değil de nedir?

Ben bu fabrikaya girdiğimde sapasağlamdım. Şimdi bel fitiğine sahibim. Birçok işçi arkadaşım da fiziki rahatsızlık yaşıyor. Çalışma koşulları, yalnızca fiziki rahatsızlıkları değil iş kazalarını da beraberinde getiriyor. İş kazası geçiren arkadaşlarımız hiçbir tazminat ve güvence edinmeden fabrikadan uzaklaştırılıyor. Sürekli işten atılmalar oluyor, ama sesini çıkaran kimse olmuyor. İşten atılanlar evinin yolunu tutuyor. İşçiler için teslimiyet yanlış bir tutum. İşçiler haklarını aramalıdır. Biz sesimizi çıkardık diye işten atıldık. Görüyorsunuz, atılmış olmamıza rağmen fabrika dışından mücadelemize devam ediyoruz. 30 Temmuz'da işbaşı yapmayarak uzun zamandır ödenmeyen maaşlarımızı kısa zaman içinde almıştık. Patronun etekleri tutuşmuştu. Bu örnek bile işçilerin birleşerek hareket etmelerinin ne tür kazanımlara yol açtığının bir göstergesi. İşçiler birlikte hareket ederlerse kazanamayacakları hiçbir mücadele yoktur.."

İŞÇİ BİRLİĞİ

Tuncay Özkan'ın Feryadına Kulak Verdiler

Peki F Tipi Hücrelerdeki Tutsaklara Kim Sahip Çıkacak?

Ergenekon davasının sanıklarından biri olan gazeteci Tuncay Özkan geçtiğimiz 10 Ağustos'ta yapılan duruşmada 4 günlük açlık grevine başlayacağını ve gerekirse ölüm orucuna gideceğini açıklarak feryat etmiş. Tuncay Özkan yaklaşık 2 yıldır tutuklu. Silivri Cezaevine girmeden önce İstanbul'un en gözde ve nezih semtlerinden biri olan Bebek'te yaşıyordu. Tanınmış bir gazeteci idi ve "Yeni Parti" diye bir partinin genel başkanlığına seçilmiş "saygın" biriydi. Açlık grevine başlamasının nedeni 2 yıllık uzun tutukluluk süresi ve cezaevindeki koşullar. Aynı duruşmada yine gazeteci Mustafa Balbay da cezaevindeki koşulların ağırlığından yakınmış; ancak Tuncay Özkan kadar cesur davranıp henüz açlık grevine ya da ölüm orucuna gideceğini açıklamış değil.

Burjuva basından öğrendiğimiz kadarıyla Tuncay Özkan duruşmada tam olarak şu şekilde bağırması:

"Yatabiliyorsanız gelin koğuştaki yatın. Kalem kitap gelmez. Ramazan geldi, gelin iftar yapalım var mısınız?..." (Cumhuriyet, 10.08.2010)

Tuncay Özkan bağırmasında haklı tabii; Bebek'teki muhtemelen boğazı gören evinden sonra cezaevinde yaşamak zor olsa gerek.

Gazeteci Mustafa Balbay ise:

"...70 yıl önce Nâzım Hikmet'e cezaevinde daktilo verilmiş. Ancak bize verilmiyor. Yazı yazmaktan sağ elimi kullanamaz hale geldim. Adnan Menderes dokuz ay 20 günde yargılandı. Deniz Gezmiş 15 ayda yargılandı." (Radikal, 11.08.2010)

Tabii bu olay burjuva basında hemen yerini aldı. Onların bu feryatları başta Başbakan yardımcısı Bülent Arınç olmak üzere Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin ve AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik tarafından hemen destek buldu: "Tuncay Özkan'ın feryadına kulak verilmeli."

Ama biz, Tuncay Özkan ve Mustafa Balbay'ı şimdilik bir kenara bırakalım, Silivri Cezaevindeki koşullar emin ki çok kötüdür. Onun yerine yaklaşık on yıldır faaliyette olan ve yapımı için çok büyük meblağlarda paralar harcanan Yüksek Güvenlikli Ceza İnfaz Kurumu kategorisindeki F Tipi cezaevlerinin koşullarına bakalım. Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Cezaevleri İzleme Komisyonu Temmuz 2010 cezaevleri raporunu açıkladı. Rapor, hem adli hem de siyasi tutuklu ve hükümlülerle yüz yüze yapılan görüşmelere ve onlardan gelen hak ihlallerine ilişkin mektuplara dayanılarak hazırlanmış.

Rapora göre Türkiye'de halen 13 tane F Tipi cezaevi bulunmaktadır. Cezaevlerinde 1 ve 3 kişilik kapatma üniteleri yani hücreler bulunmaktadır. Bazı F Tipi cezaevlerinin kapasitesi arttırılmaktadır. Tek kişilik hücreler toplam 11 m²'dir ve

tek kişilik hücrede kalanlar gardiyanların dışında kimseyi görememektedirler.

Üç yıl önce tanınan 10 saatlik sohbet hakkı keyfi gerekçelerle uygulanmıyor. Tutuklu ve hükümlülerin sağlık hakları gasp ediliyor; doktorlar muayene etmeden doğrudan ağrı kesici ilaçlar yazıyorlar. Hastane sevkleri geciktiriliyor, revire çıkmak için verdikleri dilekçeler çoğu zaman işleme dahi konmuyor. Kelepçe ile muayene uygulaması ve muayene sırasında askerlerin odadan çıkmaması ise yaygın bir uygulama.

Hücrelerin fiziksel koşulları, nem, tutuklu ve hükümlülere banyo yapmaları için kışın soğuk su yazın ise sıcak su verilmesi, yemek çeşitlerinin az, kötü ve düşük kalorili olması kronik sağlık sorunlarına yol açmaktadır. On yıllık süre sonunda gelinen aşamada cezaevindeki koşullar nedeniyle kansere yakalanan tutsakların sayısında bir artış gözlemlenmektedir.

Cezaevindeki uygulamalar protesto edildiğinde ya da hak ihlalleri kamuoyuna duyurulduğunda ve hatta hak arama yollarına başvurulduğunda bile görüş yasağı, telefon, mektup yasağı ve hücre cezası gibi disiplin cezaları kaçınılmaz hale geliyor. Daha da çarpıcı olan disiplin cezalarından biri ise devrimci tutsakların ailelerine görüş yasağı getirilmesidir. Kısacası F Tipi cezaevlerinde özellikle devrimci tutsaklar keyfi ve akıl dışı uygulamalara, onur kırıcı kötü muamele ve işkenceye maruz kalmaktadırlar.

Çoğu zaman cezaevlerinin uzak yerlerde oluşu nedeniyle aile ve avukat görüşleri zorlaşmaktadır. Maddî olanaksızlıklar nedeniyle çok

uzun süre aile görüşüne ya da avukat görüşüne çıkamayan devrimci tutsaklar bulunmaktadır. Avukat ya da aile görüşünü engellemek için devrimci tutsaklar buldukları cezaevlerinden başka illerdeki cezaevlerine sürgün edilmektedirler (aynı zamanda şair olan Ümit İler Bolu F Tipi cezaevinde iken İzmir Kırıklar F Tipi cezaevine sürgün edilmiştir). Çok uzun süre tutuklu olanlar, örneğin bunlardan biri de 15 yıldır tutuklu olan arkadaşımız Turgay Ulu'dur, beraat etseler dahi yaşamlarının önemli bir kesitini cezaevinde geçirmiş olacaklar.

Özellikle devrimci tutsaklar üretimden, kitlelerden, dış dünyadan kopararak yalnızlığa mahkûm edilmektedirler. Elbette ki onlar, içinde buldukları durumdan yakınmıyorlar, feryat etmiyorlar, devletten ve onun mahkemelerinden merhamet beklemiyorlar; her koşulda üretmeye devam ediyorlar, hakları için mücadele ediyorlar ve dış dünyadan asla kopmuyorlar.

Tekrar Tuncay Özkan ve Mustafa Balbay'a dönecek olursak; 19 Aralık 2001 tarihinde devrimcilerden kurtulmanın yolu olarak F Tipi cezaevlerini uygulamaya geçirmek için kanlı bir operasyon düzenlendiğinde Tuncay Özkan ve diğer Silivri sakinleri asla karşı çıkmadılar, hatta alkışladılar. Devrimcilerin baskı ve zorlamayla, kendi iradeleri dışında ölüm orucuna başladıkları propagandasına karşı Tuncay Özkan ve diğerleri asla aksi bir beyanda bulunmadılar ya da biz duymadık. Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM'ler) delil olmadığı halde devrimcileri onlarca yıllık cezalara mahkûm ederken, uzun süre tutuklu kalmalarını sağlarken Tuncay Özkan ve diğerleri bunu gazete köşelerinde asla yazmadılar, görmezden geldiler, yazmışlarsa da biz bilmiyoruz. Öyle zannediyoruz ki o mahkemelerin, terörist yasaların, cezaevlerinin bir gün kendilerine döneceğini asla tahmin etmiyorlardı.

Tuncay Özkan'a ve Mustafa Balbay'a hemen sahip çıkıldı. Peki ama yaşamını işçi sınıfının ve tüm ezilen emekçilerin gerçek kurtuluşu için mücadeleye adanmış ve bunun asla boşuna olmadığına bilincinde olan ama işçi sınıfından koparılmak, uzaklaştırılmak istenen devrimci tutsaklara kim sahip çıkacak? Bugün F Tipi hücrelerde yok edilmek istenen devrimci tutsaklar emekçi halkın gerçek evlatlarıdır ve özellikle sınıf bilinçli işçiler onlara sahip çıkmak zorundadır.

Tuncay Özkan'ın durumu bize bir gerçeği tekrar öğretiyor. Bugün yargılayanlar yarın sanık sandalyesinde oturabilirler. Bugün zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanlar ise yarın bu zincirlerini kırabilirler. Ama bunun için öncelikle işçi sınıfının en sıkı şekilde birliğini kurması gerekiyor.

Gülten Şenay

"Dış Mihraklar" Teorisinin Üretimine Bir Örnek

Tuzla'daki tersane kazaları, iş cinayetlerinin açıkça görünen yüzü olduğu için sadece işçilerin değil tüm ülkenin dikkatini çekmektedir. Olaylarla ilgili birçok meslek kuruluşu bölgeyi ziyaret ediyor. Bu ziyaretlerin birinde yer alan bir avukat arkadaşım, ilginç bir olay aktardı. Bu kişi, bana, bugün halen İstanbul Barosu'nun üst düzey yönetiminde yer alan, Turancı, ırkçı ve ulusalcı çevrelere yakınlığıyla (hatta bazılarının göre yakınlıktan da öte olmasıyla) bilinen bir avukatın ziyaretteki tavrını anlattı. Arkadaşımın aktardığı bu olayı, ülkedeki toplumsal sorunların nedeninin, "yabancı güçlerin oyunu" olduğu efsanelerinin nasıl yaratıldığını açıkça ortaya koyduğu için İşçi Birliği okurlarıyla paylaşmak istiyorum:

"Ziyarete gittik. Tabii meslek kuruluşu olduğunuz için sendikaları olduğu gibi işverenleri de ziyaret ediyorsunuz. H.Ö. (malum avukat) de vardı. Tersane patronlarına kazaların nedenini sorduk. Cevapları arasında 'taşeronluğun da buna neden olduğunu' söylediler. Hem de patronlar bunu kabul ediyor! Ama H.Ö. tersane patronlarıyla konuşurken onlara ne dedi biliyor musunuz? 'Bu iş kazalarında örneğin yabancı güçlerin parmağı olduğu söylenemez mi? Mesela Alman istihbaratının. Üretimi baltalamak için düzenlenmiş bir iş olmasın?' Bu söz üzerine tersane patronları adeta 'biz bunu daha önce niye akıl edemedik?' dercesine sevindiler."

İstanbul'dan Bir İŞÇİ BİRLİĞİ Okuru

Soru ve Cevaplarla Çalışma Yaşamında Haklarımız

SORU : Çalıştığımız işyerinde her gün aynı şekilde çalışmamıza ve bazen fazla mesai yapmamıza rağmen işveren "kriz var, para yok" diyerek yaklaşık üç aydır ücretimizi ödemiyor. İşsiz kalmak korkusuyla işten de çıkmıyoruz. Bu durumda ne yapabiliriz, ne gibi haklara sahibiz?

CEVAP : İş Kanununa göre kural olarak, ücret, en geç ayda bir ödenmek zorundadır.

Ücret alacağı varsa eğer, beş sene içerisinde bunun dava açarak talep edilmesi gerekir. Aksi taktirde ücret alacağımızdan vazgeçmiş sayılırız.

Eğer işveren iflas ederse veya iflas etmemiş olsa bile ücretlerimizi ödeyemeyecek duruma düşmüşse, o işyerinde ister çalışıyor olalım ister çalışmıyor olalım, son üç aylık ücret alacaklarımızın Ücret Garanti Fonundan karşılanması için Türkiye İş Kurumu Genel Müdürlüğüne başvurabiliriz.

Yine İş Kanununa göre, örneğin sel, yangın, deprem, ağır hastalık ya da ölüm gibi nedenler hariç olmak üzere işveren, ücretimizi,

ödemesi gereken günün üzerinden 20 gün geçtiği halde ödememişse bu durumda iş görmek yani çalışmak borcumuzu yerine getirmekten kaçınma hakkına sahibiz. Böyle bir durumda sayımız ister 2 olsun ister 20 olsun, işyerine gittiğimiz halde çalışmadığımız için işveren bizi işten çıkaramaz, yerimize yeni işçi alamaz ve işimizi bir başkasına yaptırılmaz. Topluca çalışmaktan kaçındığımız için bu eylemimiz grev olarak değerlendirilemez ve işveren bizi yasa dışı grev, yasa dışı gösteri yapmakla da suçlayamaz.

İŞÇİ BİRLİĞİ HUKUK BİRİMİ

UPS İşçileriyle Uluslararası Dayanışma Eylemlerini Destekleyelim!

130. Gününe Yaklaşan UPS Direnişindeki işçilerle uluslararası dayanışma eylemleri sürüyor. Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu'nun (ITF) 5 - 12 Ağustos 2010 tarihlerinde Meksika'nın başkenti Mexico City'de toplanan 42. Genel Kurulu'nda, UPS işçileriyle dayanışma amacıyla eylemler düzenleme kararı alındı. Eylemlerin ilki gazetemizin baskıya verildiği 1 Eylül 2010 tarihinde gerçekleştirilecek. 154 ülkede aynı anda yapılacak eylemlerin ikincisi **15 Ağustos 2010** tarihinde gerçekleştirilecektir. UPS işçilerinin örgütlü olduğu TÜMTİS, tüm emek dostlarına bu eylemleri kitlesel olarak destekleme çağrısında bulundu.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Okurlardan

Bir İnşaat İşçisinin Gözünden "Açılım" ve "Bölge" Gerçeği

İstanbul'da inşaat işçiliği yapan 17 yaşındaki Şırnaklı bir Kürt işçiyle yaptığım görüşmenin notlarını aşağıya aktarıyorum. 17 yaşında ama yaşının çok üstünde bir olgunlukta. Onun ifadelerini aynen yazıyorum.

"Şırnak'ta hiç kimse 'açılım' yalanına kanmadı, hiçbir evde trt şaş kanalı izlenmiyor."

"Ben ortaokul mezunuyum. Sonrasını okumak istemedim, zaten okusam da dersler boş geçecek. Ben şimdiye kadar okulda sadece sosyal bilgiler ve matematik dersi gördüm. Köyümüzde öğretmen var, ama dersler yine de boş geçiyor. Köyde herkes çocuğunu okutmak istiyor, ama okula başlayan çocuğun ilk birkaç yılı sırf Türkçe öğrenmekle geçiyor, biz sınavlara girip kazanabilecek düzeyde bir eğitim alamıyoruz."

"Şırnak'ta petrol var, daha önce Amerikalılar gelip petrol için kazılan çukurları samanla doldurmuş, petrolün çıkarılmasına izin vermemişlerdi. Şu anda yalnızca bir Fransız şirket petrol çıkarıyor. Tapulu tarlalarımızdan çıkardıkları petrol için kimse bize beş kuruş para ödemiyor. Biz buna itiraz ettiğimizde de karşımıza asker çıktığı için bir şey yapamıyoruz."

"Şırnak'ta geçen hafta on iki gün süren bir yangın çıktı, hiçbir Tv kanalında göstermediler. Askerler köylere gelip 'ya bu köyü boşaltacaksınız ya da ormanı yakarsınız, evleriniz de yanar' dediler. Kimse evini bırakıp gitmedi, asker de ateşe verdi ormanı. Yangının ucu Silopi'ye vardı, yangın söndürme ekipleri gelmedi, göndermiyorlar."

"Şırnak'ta AKP kazanırsa bunun sebebi nüfusun yüzde altmışının asker olmasıdır. Hile de yapıyorlar sandıklarda, oyları imha ediyorlar. Bizim oranın insanı dindar, ama AKP'li değil, büyük çoğunluk BDP'li."

"Şırnak'ta daha yeni konuşmaya başlamış bir çocuğa adını sorsanız

belki cevap veremez; ama PKK'yi bilir. Her ailenin dağda birkaç akrabası vardır. Basında çıkan 'şu kadar PKK'li yakaladık, öldürdük' gibi haberlerin çoğunun yalan olduğu bölge insanı biliyor."

"Ümit Boyner'in 'oğlum böyle bir ortamda askere göndermek istemiyorum' sözünü duydum, çok sahte bir söz. Onların zaten hiçbir zaman oğullarını askere göndermediklerini, asla göndermeyeceklerini biz bilmiyor muyuz sanki!"

"Şırnak'ta doğar doğmaz mücadelenin içine giriyorsun. Hiçbir şeye karışmadan yaşamak gibi bir ihtimal yok burada. Şırnak'taki hayat koşulları zaten seni buna itiyor."

"İnşaatlara girip bu gazeteleri versen alırlar, kimse niye geldin, niye getirdin demez. Biz alınca da okuyoruz, öyle köşeye atmıyoruz. Gazete çıkarmak,

yazı yazmak çok kıymetli bir iş, daha çok emek, bilgi, çalışma gerektiriyor. Diğer mücadele biçimleri de zor, kıymetli ama birilerinin de yazması gerekiyor, bu olmazsa olmaz."

"Bazı işlerde Kürt olduğum için bana kötü davranıyorlar, 'bilseydim işe çağırmazdım, yanına oturmazdım' diyorlar. Bu kadar kışkırtılırlarsa böyle yapmaları normal. Bir şehirde Diyarbakırspor forması giydim, 'çıkart bunu seni döverler' dediler, çıkartmadım. Alıştık biz, ne yapabilirler ki?!"

"Trt geliyor, Güneydoğunun sefaletini çekiyor, ağlayan çocukları, yaşlıları çekiyor, acındırıyor bizi. Başka da bir şey çekmiyor, güzel şeyleri çekmek, görüntülemek istemiyor."

"Şırnak'ta işyerlerini maddî durumu iyi olanlar açıyor. İşyeri, atelye sahipleri hep oranın yerlileri. Bu işyerlerinde en fazla 80-100 kişi çalışıyor, az da olsa geçim kaynağı oluyor köydekilere. Devlet gelip de bir işyeri, bir atelye açmış değil daha."

İstanbul'dan bir İŞÇİ BİRLİĞİ okuru

kimisi hâkim gerici sınıfın açtığı gündemlerde kraldan çok kralcı bir "mücadele"(!) vermektedir. Burjuvazinin niyetleri uzantısında insanlarımızı "Evet mi?", "Hayır mı?" türünden dayatılan gerici gündeme birileri de baştankara girmiştir. Böylelikle bilimsel öz ve dayanağından yoksun tartışmalarla işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın bilinci bulandırılmaktadır. İşçiler, emekçiler, işsizler, ezilen ve sömürülen tüm insanlarımız örgütsel güvencelerinden yoksun biçimde burjuvazinin yalanları karşısında yalpalamaktadır.

Burjuva ve küçükburjuva "sol" akımlar ve onların örgütleri kendilerine dayatılan "Evet mi?", "Hayır mı?" saflaşmasına alet olarak devlet tekelci kapitalizminin sahte ve suni gündemini ne değiştirebilir ne de dönüştürebilir. Hâkim gerici sınıflar tarafından gündemleştirilen "Anayasa değişikliğine Evet mi?-Hayır mı?" dayatması; işçi sınıfı hareketine, sosyalist harekete, emekçi kadın hareketine, ilerici-devrimci gençlik hareketine, Kızılbaş-Alevi hareketine ve Kürt ulusal özgürlük hareketine, ayrıca fukara Müslüman insanlarımıza, yoksul köylülüğe hiçbir yarar getirmeyecektir.

Sınıflar mücadelesinde değişim ve dönüşüm denildiğinde modern sosyal sınıfların "güreşi" akla gelir. Bu memlekette bu türden bir sınıflar "güreşi" burjuva diktatörlüğü altında kuraldışı çıkarılmıştır.

T. C. devleti kurulurken işçi sınıfı ve emekçi halkların talepleri bastırılarak devlet eliyle burjuva yetiştirildi. Bir yandan da "imtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kütleyiz..." nutuklarıyla sınıf gerçekliği inkâr edilmeye çalışıldı. İşçi sınıfı hareketi, sosyalist hareket devlet terörüyle ezildi. Kürtler, Kızılbaş-Aleviler kütlelesel kırım ve kıyımlardan geçirildi. Ulusalılık-Sınıfsallık dinamikleri içinden ve dışından kuşatıldı. Sosyal muhalefet dinamiklerinin birlikte hareket etmesi çeşitli yöntem ve araçlarla engellendi.

Finans kapitalin oluşması geç oldu, fakat güç olmadı. Sermaye sınıfı uluslarötesi tekeli sermayenin yer yer yerli bir ortağı, işbirlikçisi ve taşeronu olmayı becerdi.

Kapitalist anarşiyi aşmaya yönelen örgütlerimiz devlet terörüyle bastırılıp dağıtıldı. Yeri bir daha doldurulamaz nitelikteki insanlarımız darağaçlarını süsledi ve kırlarda, kentlerde katledildi.

Burjuvazi, "Sol Cenahımızın" politikasını büyük bir ustalıklarla kullanmasını bildi ve öncelikle emekçi halklarımızı kemalizm, milliyetçilik, islâmçılık, vb. gerici ideolojiler ekseninde rahatlıkla binbir parçaya bölebildi. Ardından "Alevi-Sünni" insanlarımızı birbirine karşı böldü-kışkırttı ve onarımı zor düşmanlıkların tohumlarını ekti. Peşi sıra "Türk-Kürt" karşıtlığını -düşmanlığını- yaratarak ırkçı ve milliyetçi akımları daha da kışkırttı.

Bunlar yetmiyormuşçasına şimdi de, gerici Ana ve Baba yasalarının ömrünü biraz daha uzatabilmek adına yapılan kimi incir çekirdeğini doldurmayan, emekçi yığınlara yarar mı zarar mı getireceğini kendi maaşlı uşaklarının bile açıklayamadığı kimi makyajları "Evet mi?", "Hayır mı?" diye dayatarak yeni bir bölünme tezgahını öne sürüyor.

Devletin açtığı kanallarda faaliyetlerine izin verilen sendika bürokrasisi ile sağ ve "sol" teslimiyetçi oportünist örgütler marifetiyle **İşçi Sınıfı Partisi (İSP)**'nin örgütlenmesine darbeler vuruldu.

Tekelci sermayenin "yüksek" çıkarlarını gözetken faşist askeri darbeler yöntemiyle işçi sınıfını politika dışında tutan, politikasızlaştırıcı yöntemlerle işçi sınıfı ve emekçilerin kendi çıkarları doğrultusunda sosyal mücadeleye davranışlarının önü kesilmek istendi, faşist baskı ve terör yöntemleriyle yürekler korkular salındı-aşılındı.

"Evet mi?", "Hayır mı?" türünden dayatılan gerici tercihlere karşı işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın çıkarlarına hizmet edebilecek devrimci tavır ne olmalıdır? Devrimcilerin, Komünistlerin dikkat edeceği husus yalnızca budur.

Burjuvazinin çıkarlarını koruyup kollayan yasal ve anayasal düzenlemelerde işçi sınıfı ile emekçilerin çıkarlarını koruyup kollayacak örgütsel güvencelerimiz hâlihazırda yoktur. Nüveler hâlindeki kadrolar da dağınık ve güçsüzdür.

Burjuva diktatörlüğü altındaki barajlı ve emekçiler için binbir engelli seçimler sonucunda ortaya çıkan "iktidarlar" iddia ettikleri gibi ne yasal ne de

meşrudur. Sosyal-ekonomik-siyasal-kültürel açılardan eli, kolu, ayağı, ağız, dili bağlanmış insanlarımız iki gerici odak arasında nasıl bir seçim yapacaktır? Bu şartlarda yapılan tercihlerde "Milli irade" dedikleri şey hâkim gerici sınıfların "yüksek" çıkarlarını koruyup kollayanların işbaşı yapmasından başka bir şey değildir.

İşçi sınıfı ve emekçilere hiçbir ışık getirmeyen anayasa değişikliğinin referandumuna sunulması olayına "Evet" ya da "Hayır" denilmesiyle devlet / sistem / rejim reform yapmış sayılmayacaktır. Burjuva diktatörlüğü gerici yasa ve anayasalarla devam edecektir. AKP'nin şahsında hâkim gerici sınıfların siyasî çıkarları da bir biçimde tahkim edilmiş olacaktır. Devrimciler, Komünistler, gerici reform dahi yapamayan burjuva iktidarlarının oyunlarına "Evet" ya da "Hayır" diyerek alet olamazlar. Çünkü onların yararına hiçbir durum söz konusu değildir. Bu türden bir saflaşma yerine sistemin / rejimin ideolojik-sınıfsal konumunu, mantığını, işleyiş kurallarını açığa vuracak, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın talep ve ihtiyaçlarını gündeme getirecek çabalara ihtiyaç duyulmaktadır.

"Evet mi?" (akp, sp, bbp vb.), "Hayır mı?" (chp, mhp vb.) gerici saflaşmasında bir de BDP tarafından "Boykot" çağrılarını yapılmıştır. Burjuvazinin göstermelik seçim mekanizmalarına katılmak ya da katılmamak işçi sınıfı ve emekçilerin o günkü sınıfsal çıkarlarıyla ilgilidir.

"Boykot" tavrı işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına önemli, kayda değer bir katkı sunuyorsa, burjuvazinin oyunlarını bozmaya ve sistemi geri adım atmaya zorluyorsa bu yöntem düşünülebilir.

Bir de "Yetmez ama Evet" cephesi (nevzukur "Avrupa standartlarına uygun sosyal-demokrat parti" edp ve diğer döknek "solcu" liberaller) ile "Yeni bir anayasa için Hayır" cephesi (tekape, ödp, emep, disk, tmmob, kes, halkevleri, vb) oluştu.

Burada seçim ve oy hesapları ile parlamentonun kullanılması gibi tartışmalara girmeden söylenecekse:

T. C.deki seçim sistemlerinde kullanılan oyların önemli bir bölümünün "Boykot" tercihiinde bulunması emekçileri hâkim sınıf gündemlerine mahkûm olarak gören her iki burjuva cephesine de vurulacak önemli bir darbe ve ders olacaktır. Dolayısıyla ancak böyle etkili bir sonucun örgütlenebileceği, gerçekleştirilebileceği hesaplanıyorsa bu boykot çağrısının bir anlamı olabilecektir. Üstelik çağrı yapmak da yetmez, Erdoğan'ın "Evet" turu, Kılıçdaroğlu'nun "Hayır" turu gibi de değil, kapı-kapı dolaşarak "Boykot"un gerekçesi anlatılmalıdır. "Boykot" çağrısı sistemli ajitasyon, propaganda, yetenek ve hatırı sayılır bir örgütlülüğü gerektirir. Yoksa pasif bir boykot anlayışı, "Hele bir kelle sayımız ortaya çıksın" çağrısı olarak kalmaya mahkûmdur. "Evet", "Hayır" ile "Boykot" tercihlerinin sonuçları şimdiden aşağı yukarı bellidir. Sonuçta: "Evet" oylarının çokluğuyla ya AKP'nin dediği olacaktır. Ya da "Hayır" oylarıyla AKP tepe taklak olup CHP veya MHP öne çıkacaktır. Ancak "Boykot" oylarının önemli bir düzeyde oluşu sistemi / rejimi ve herkesi düşündürecektir.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİMİZİN önerisi son derece açıktır: Aktif+Örgütlü Boykotu hayata geçirecek çabalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Aktif Boykot ve bu yoldaki ittifak ve güç birliği çalışmalarını, işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği mücadelesiyle birleştirmeli ve gündemde sıcak tutmalıyız.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ Adına
Sırrı Öztürk

12 Eylülcülerin "Kürt Açılımı" Sürüyor

12 Eylül'ün de "Kürt açılımı" mı vardı yahu demeyin, gerçekten de vardı. Bir araştırmacının 12 Eylül faşizminin kültür programının Kürtler'le ilgili kısmı hakkında yazdığı önemli bazı bilgileri okuyalım:

"... Türk-İslâm sentezçileri 12 Eylül'ün devletle içiçe geçme imkanını sağlayan ideolojik yapılanmalar sürecinde sağ parti tabanları karşısında 1980 öncesi taşımak durumunda oldukları tüm sivil ve bazen muhalif görünüm taşıyan süslerinden de soyunmuşlar, devletli, istihbaratçı ve devlet siyaset planlayıcısı rollerini hakkıyla oynamışlardır. Türk-İslâm sentezinin devlet içindeki uygulayıcıları, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu ile A.Ü.'ne bağlı Atatürk İlke ve İlkeleri Enstitüsü oldu. Sürekli olarak bir generalin başkanlığında yapılan Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu tartışmaları büyük bir gizlilik kaydı ile yayınlanmamıştır. Kurul toplantılarında sentezin Kürtler'le ilgili yanı da ele alınmış ve sorunun çözümü, Türk-İslâm sentezinin millî kültürün özünü oluşturan içeriğinin Kürtlere kabul ettirilmesi ve bu konuda dinden yararlanılmasına bağlamıştır. (...) Kurul toplantılarının birinde küçük risaleler halinde hazırlanacak kitapların Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerde dağıtılması gündeme getirilmiş ve dağıtılacak kitap konusunda kurul üyelerinden biri şunu önermiştir; "Bahis konusu halk kitabı için Prof. Dr. merhum İbrahim Kafesoğlu'nu Türk-İslâm Sentezi adı ile basılan eserinin seçilmesinin uygun olacağını düşünüyorum." Örgütçülüğün geçerliliğine inanan bir başka üye TRT ve Diya-

"TRT SES Bİ HEYR BE"

net İşleri Başkanlığı'ndan yararlanılmasını önermiş ve "Yeri gelmişken yazmadan edemeyeceğim. Tek başına iktisadî imkânları sağlamakla bölücülük önlenemez. İktisadî faaliyet kültürle beslemek lâzımdır. Bu konuda da belli illerde görevlendirilecek insan unsuru birinci planda gelir. Vali, kaymakam, nahiye müdürü, müftü, imam-hatip, vaiz, Türkçe ve edebiyat öğretmenleri mutlaka özel bir şekilde seçmek gerekir. Bu konuda kanunun yüksek kuruma verdiği yetkiye dayanarak ilgili bakanlarla işbirliği yapmak ve yukarıda saydığım görevlileri seçmek gerekir" demiştir.

(...) Kurulun görüşmelerinde ortaya çıkan bir başka öneride devletin Kürt politikasının kültürel boyutunu özetlemektedir. "Biz ne kadar vatandaşlarımızı Türk kabul etsek de onlar kendilerini bizden saymıyorlar. O zaman Müslümanlık fikrinden hareket edebiliriz. Bunun laikliğe aykırı tarafı yoktur. Zümre ve guruplara göre hitap etmek gerekecek Bazen de onların Türk olduğunu anlatacak tarihi gerçekler aramalıyız (...)

Arzu edilen hedefe varmada zaman kazandırıcı faktör TV'dir. Bu araçtan her nedense yeterince yararlanılmamaktadır. İkinci bir kanalın açılması veya hususi paket programlara dayalı sabah ve akşam saatlerini içine alan yayınların yapılması gerekir. Türkiye'nin bütünlüğü meselesinde ikinci kanalın maliyeti üzerinde durmayı sağduyu bağdaştıramıyorum."

(Suat Parlar, Silahlı Bürokrasinin Ekonomi Politikası, s.185-186)

Fazla yoruma hacet var mı? Bugün gündemde olan "Kürt açılımı", Türk devletinin geleneksel imha ve inkâr politikalarının uzantısında, 12 Eylül'ün faşist ideologlarının fikir babalığı yaptıkları politikaların günün koşullarına uydurularak sürdürülmesinden başka hiçbir şey değildir.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Bir UPS İşçisinin Düşünceleri

Yedi yıldır bu firmada çalışıyorum. Bugüne değin işimi mükemmel bir biçimde yaptım. Dağıtım yaptığım bölgeyi sokak sokak biliyorum. İki ya da üç kişinin yapacağı işi tek başıma yaptım. O kadar yoğun çalıştım ki bazen elimdeki paketleri yetiştirebilmek için zamanın durmasını istediğim oldu. Sulu yemek yemeye hasret kaldım. Hiç kimse, işimi düzgün yapmadığımı söyleyemez. Zaten şirket yöneticileri ben sendikaya üye olmak isteyene kadar beni övüyorlardı. Ne zaman ki hakkımı aradım, onların gözünde kötü oldum.

Şu anda çok önemli bir mücadele veriyoruz. Türkiye'deki kargo şirketlerinde çalışan 130 bin kişi gözümüzün içine bakıyor. Başarılı olursak, diğer kargo şirketlerinde çalışanlar da

bizim yolumuzu izleyecekler. Bu yüzden verdiğimiz mücadele diğer kargo şirketlerinin patronlarını da ilgilendiriyor. Kim bilir, belki bizim başarılı olmamız için o şirketlerin patronları da bizim patrona yardım ediyordur.

Bu direnişle birlikte, tek başıma bir hiç olduğumu, arkadaşlarımla toplu olarak hareket ettiğimde ise büyük bir güce kavuştuğumu gördüm. Bu direniş beni çok değiştirdi. Artık etrafımdaki haksızlıklara hemen tepki gösteriyorum. Örneğin Yalova'ya giden vapurdaki televizyonda Kanal 24 açtı, itiraz ettim ve belli bir çevrenin propagandasını dinlemek istemediğimi belirttim. Bu direnişten önce böyle bir şeyi asla yapamazdım, en fazla başımı başka yöne çevirirdim.

Bu mücadeleyi kazanacağız. Sendikal hakkımızı alacağız. Ama mesele bununla bitmiyor. Her kazanım önümüze yeni hedefler koyuyor. Sendikalı olduktan sonra mücadeleyi bırakırsam, sadece kendi iş sahadındaki çalışma koşullarını hafifletmiş olmakla kalırım. Ama başka bir işletmeye girdiğimde, aynı sorunlar tekrar karşıma çıkar.

Bu yüzden sendika hakkını kazandıktan sonra, mücadeleye devam etmek, bu hakkı elde etmeye çalışan diğer işçi arkadaşların mücadelesine destek olmak gerekiyor. Bilinçlenmeye, sorgulamaya, yanlış neredeyse söylemeye devam etmek çok önemli.

Gazetenizi çok beğendim. Bazı yazıların uzun olması sorun değil. Yeter ki konu özlü bir biçimde anlatılsın. Biz işçilerin olaylara tek taraflı değil, pek çok açıdan bakmaya başlamasının zamanı geldi.

İyi Patron Kötü Patron Meselesi

Yıllardır işçi arkadaşlardan sıkça şunlara benzer sözler duydum, duyuyorum:

"Bizim patron kötü, yandaki işletmenin patronu iyi."

"Patron namazında niyazında adam, şu halimizi görse hemen maaşımıza zam yapar. Ama şu Genel Müdür yok mu..."

"Eski çalıştığım işyerinin patronunu mumla arıyorum."

Bu arkadaşlara sorunun tek tek patronların, tek tek yöneticilerin iyi ya da kötü olmalarından kaynaklanmadığını, sorunun bir bütün olarak patronlar sınıfından, kapitalizmden, sömürü düzeninden kaynaklandığını nasıl anlatmalı?

Bana kalırsa bunu anlatmanın en iyi yolu, konuştuğumuz işçinin çalıştığı sektörü iyi tanımaktan geçer.

Her işletme faaliyet gösterdiği sektördeki başka işletmelerle rekabet halindedir. Her patron aynı ürünü rakip firmaya göre daha ucuza satmaya çalışır. Bu yüzden de, sürekli üretim masraflarından kısımaya, işçiyi daha az paraya daha çok çalıştırmaya gayret gösterir.

Eğer biz çalıştığımız sektördeki rekabet koşullarını, patronlar arasındaki savaşı iyi bilirsek, işçi arkadaşlara şunu daha iyi anlatabiliriz: sömürü düzeyi asıl olarak patronun, yöneticinin karakteri değil, rekabet koşulları tarafından belirlenir; kapitalizm ve onun kaçınılmaz sonucu olan rekabet devam ettiği sürece kötü çalışma koşulları da devam edecektir.

Bu yüzden çalıştığımız sektördeki rekabet koşullarını iyi takip etmemiz, işçi arkadaşları yanlıgılarından canlı örneklerle kurtarmamız gerektiğini düşünüyorum.

Salim Çınar

Kobay İşçiler Davası

Bundan tam iki yıl önce Tuzla Gisan Tersanesi'nde 19 işçi can kurtarma filikası deneyinde kobay olarak kullanılmak istenirken bir iş cinayeti meydana geldi ve üç işçi hayatını kaybetti. Diğerleri ise yaralandı. Bu iş cinayetinin ilk duruşması 27 Temmuz'da Kartal 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Başbakanlık Denizcilik Müsteşarlığı olayın hemen ardından verdiği raporda Gisan Tersanesi yetkililerinin olaydan sorumlu olduğunu tespit etmişti. Yine olayın meydana gelmesinden bir ay sonra Sosyal Güvenlik Kurumu müfettişleri bir rapor hazırlamış ve raporda da işçilerin filikaya bindirilmesinin ancak tersane yetkililerinin talimatıyla gerçekleşebileceğini belirtmişlerdi. Ama savcı, daha işin başında sorumluların kasten adam öldürmek yerine tedbirsizlik ve dikkatsizlikle adam öldürdüğüne kanaat getirmiş ve sorumlular hakkında olması gere-

kenden daha az ceza talep etmişti. Tüm sorumluluğu tersane yetkililerine yüklemek istemediği anlaşılan mahkeme heyeti dosyayı bir kez daha bilirkişiye göndermiş. Tersane sektörüyle aynı saftaki gemi mühendislerinden oluşan bilirkişi heyetine göre suç, deneyde kullanılan filikayı üreten Çin'deki firmadaydı, yani cinayetin sorumlusu "dış mihraklar" oluyor! Yani cinayetin gerçek sorumluları asla hak ettikleri cezayı almayacaklar.

Duruşmayı izleyenlerin anlattığı kadarıyla, mahkeme başkanı Ali Nevzat Aygün, şikâyetçi olup duruşmaya katılmak isteyen kazadan sağ kurtulmuş üç işçiye nedensiz bağırarak ve aşağılayıcı bir tavırla bu işçileri karşılamış. İşçiler duruşma çıkışında mahkemenin bu tavrına tepki göstermişler. Duruşmayı izleyenlerden biri olayı şöyle anlattı: "Mahkeme salonuna önce sanıklar ve sanık avukatları alındı. Buraya kadar her şey sakindi. Mübaşir şikâyetçileri daha sonra aldı. Üç işçi çekinerek, elleri önlerinde kavuşmuş şekilde içeri girdiler. Ardından hâkim, iğrenç bir sesle bağırıp çağırmaya başladı. İşçiler düzeni bozacak bir şey yapmamışlardı ve önce hâkimin kime bağırıldığını anlamadılar,

sonra anladılar kendilerine bağırıldığını. İnsan ancak köpeğe böyle bir ses tonuyla bağırır. Adam resmen köpek muamelesi yaptı."

Haklarını arayan işçilere karşı kin ve öfkeyle muamele ettiğini öğrendikten sonra mahkeme başkanı hakkında biraz araştırma yapmaya karar verdik ve başkanın kardeşinin 2000'li yılların başında Ali Balkaner'le birlikte bir banka dolandırıcılığına karıştığını ve yargılandığını, hapisanede avukatlarıyla yapacağı görüşmeleri hâkimlik yapan kardeşi sayesinde diğer tutuklulara göre rahatlıkla gerçekleştirdiğini ve hatta tüm bunların dönemin burjuva basınında da yer aldığını öğrendik. Kartal Ağır Ceza Mahkemesi'nin adı, yakın zamanda Abdi İpekçi cinayetinin ünlü sanığı faşist tetikçi Mehmet Ali Ağca vesilesiyle de gündeme geldi. Bu davada ise Kartal Ağır Ceza Mahkemesi'nin o zamanki üyelerinden Nermin Aboşoğlu'nun Ağca'nın avukatlığını yapan eski savcı Yılmaz Aboşoğlu'nun karısı olduğu ortaya çıkmıştı. Anladık ki mahkeme başkanının işçilere bağırması ve onları aşağılaması hiç de nedensiz değilmiş.

İstanbul'dan İŞÇİ BİRLİĞİ okuru bir avukat

"Atatürkçü Düşünce" Kimin Düşüncesi?

30 Temmuz-1 Ağustos 2010 tarihleri arasında, Altınoluk Belediyesi'nin düzenlediği Yaşama Saygı Festivali'nin 1 Ağustos Pazar günü Atatürkçü Düşünce Derneği'nin düzenlediği panelin bir kısmına "kulak misafiri" olma talih-sizliğini yaşadım. Panelin genel konusunu bilmiyorum fakat ben dinlerken konuşmacı "düşünce özgürlüğü"nden bahsediyordu. Bir süre çeşitli örnekler vererek insanların düşüncelerinde hür olmalarının ve istediklerini söyleyebilmelerinin üzerinde durdu. Ben de içimden "ilerici bir adammış" diye düşündüm. Fakat konuşmacı bir süre

sonra ama diye eklemeyi de unutmadı; ama halkı ayaklanmaya sevk edecek düşünceler de yasaklanmalı! Benim "ilerici" gözle kaç arasında dört dörtlük bir faşiste dönüşmüştü. Hangi "düşüncenin" yanında olduğu ortaya çıkıvermişti, sermayenin yanında olduğu anlaşılmıştı. Benim yaptığım çıkarımı diğer izleyiciler de yaptı mı bilemiyorum ama şu da bir gerçek ki işçi sınıfı kurtuluşunu ayaklanmaya başvurmadan gerçekleştiremeyecektir. Düzenin zorbalığı "düşünce" düzleminde de devam etmektedir.

Yalova'dan bir İŞÇİ BİRLİĞİ okuru

“Kırılma Noktasındaki” T. C. Devleti Karşısında Sosyalist Örgütlerin Yeri

“Taraflar” ta sık sık vurgulandığı gibi T. C. devleti yeni devlet yapısının yapılandırılmasıyla karşı karşıya gibi bir görüntü sunulmaktadır, oysa gerici reform yapmakta bile zorlanmaktadır. Emperyalist sömürünün babası ABD hegemonyasını devam ettirebilmek için doyumuna ulaşmış, tabir yerindeyse eski maşa devlet anlayışı olan Kemalist-Ergenekoncu ulus-devlet anlayışını kısmen revize edip ılımlı din politikaları çerçevesinde oluşturulmaya çalışılan Orta Doğu’nun lideri ve ABD’nin uşağı “ılımlı İslâm” devleti T.C.yi inşa etme çabasında ve bu çabasında da oldukça başarılıdır.

Bu tezimizi destekleyecek düşünceler “Taraflar” gazetesinde, eğer takip edilirse “yeni devlet”, “yeni liberal sol”, “yeni mhp, chp...” gibi başlıklarla temcit pilavı gibi sürekli gündeme getirilmekte ve T. C. devletinin yeni rotası açıkça önceden belirtilmektedir. Bu yönelime ayak uyduran, bir başka deyişle kendini yenileyen siyasi partiler varlıklarını devam ettirebilmekte diğerleri ise oldukları yerde saymaya devam etmekte ya da güç kaybetmektedir. CHP’deki reform ya da çalkalanmalar bunun en belirgin örneğidir.

CHP, bugün kendini yeniden yaratma, taze kan bulma uğraşındadır; çünkü geleneksel Erge-

nekoncu-ulusalcı-Kemalist anlayışlarının uzantısında sorunlarına çözüm yöntemleri aramakta ve bulmakta ciddi anlamda zorlanmaktadır. Bunun bilincindedirler. Ne var ki video düzmecelelerinin suya düşmesinin verdiği çaresizlikle geleneksel CHP kadrolarınca mecburiyetten yaratılan yeni halkçı(!) Kılıçdaroğlu, tıpkı zalim, kana susamış ABD başkanı Bush’tan sonra yoksullara ve inançlı kesimlere yakın görünen daha barışçı ve yumuşak, ılımlı politikalarıyla tüm dünyaya umut elçisi olarak muştulanan Obama’nın “Türk Sürümü”nden başka bir şey değildir. CHP’deki bu çirpimeler, kendini yok olmaktan, dağılmaktan kurtarmaya çabalayan bir partinin son feryatlarından başka bir şey değildir. Kılıçdaroğlu’yla ılımlı bir partiye evrilme imajı çizen CHP’nin aslında Baykal döneminden farksız olup Ergenekoncuları bünyesinde topladığını ve önceki anlayışın devamı olduğunu sanırım yazmayan gazete, dile getirmeyen köşe yazarı kalmadı.

Peki, böyle bir dönemde yani emperyalist dünya sistemindeki yerini “bölge gücü” olma iddiasıyla güçlendirmeye yönelik “T.C. Devleti”nde “sosyalist-devrimci” örgütlerin yeri nedir, ne olmalıdır? Bizi ilgilendiren asıl sorun budur. Burjuvazinin farklı kesimlerinin, devlet aygıtı-

nın kurumları içinde egemenlik kurma ya da pas-tadan büyük payı alma savaşına dönüşen iç çelişkileri ve çatışmaları aslında sistemin kan kaybetmesi anlamına gelmektedir ve bu durum, bugün “sosyalist-devrimci” örgütler açısından büyük bir fırsat olarak kapılarında beklemektedir. T.C. devlet yapısını emperyalist kapitalizme daha güçlü entegrasyonu sürecindeki tahkim etmeden, tam da bugün, “sosyalist-devrimci” örgütler “dar grup” körlüklerinden sıyrılarak bir an önce birlik olmanın yolunu bulup harekete geçmelidirler. Yoksa bugünkü “kırılma noktasındaki” fırsat belki de otuz kırk yıl sonra ya da daha uzun yıllar sonra yakalanabilecektir ya da asla yakalanamayacaktır.

Kendisine sosyalistim, devrimciyim diyen bütün örgütler ve de tabanları “laik-antilaik, Türkçü-Kürtçü, evetçi-hayırcı...” gibi yapay gündemlerde asla yer almamalıdır, bu tartışmalardan uzak durmalıdırlar, bu tarz gündemleri yok saymakta direnmelidirler ve ülke gündeminin gerçeklerine uygun kendi gündemlerini yaratmanın, birlik olmanın yollarını aramalıdırlar.

Orhan Erkin Özudoğru
İzmir İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ’nden

Balık Hafızasına Mahkûm Edilen Toplumda

12 Eylül’ün Sınıfsal Gerçekliğini Hatırlamak

12 Eylül faşist darbesi, hangi sınıfların çıkarlarını gerçekleştirmek için yapıldı? Hangi sınıfların çıkarlarını gerçekleştirdi ve hangilerinin en temel haklarını yok etti? Yoksa burjuva medyasının açıkladığı gibi birkaç kendini bilmez askerinin yaptığı bir iş miydi sadece? Düne kadar 12 Eylül faşist darbesi açıkça övülüyor ve “ülkeyi içine düştüğü anarşiden kurtarmak için” zorunlu olduğu resmî söylemi oluşturuyordu. Bir kuşak bu masallarla büyüdü. Günümüzde ise bu darbeye karşı olmayan neredeyse kalmadı. O dönem hakkında pek birşey bilmeyen yeni bir kuşak için eski masalın yerine “liberal” ideologların tasarladığı (aslında ilkinden çok daha şarlatanca ve aldatıcı olan) yeni bir çocuk masalı üretildi: buna göre faşist darbeyi birkaç karanlık ruhlu omzu kalabalık yalnızca “ordunun ittihat terakki’den beri bir türlü aşamadığı darbe geleneğinin sonucu olarak” kendi başlarına karar verip yapmıştı. Aslında herkes, toplumun bütün kesimleri, büyük sermaye çevreleri dâhil, bu darbeden zarar görmüştü ama kimse sesini çıkaramamıştı. Ne de olsa karşılarında toplu, tüfekli adamlar vardı, vb., vb... “Darbeciler Yargılsın” sloganı altında yürütülen kampanyalarda ise “sol” geçinen grupların birçoğunun, bu ilkel liberal masallara kendilerini gözünü kapalı uydurdukları görüldü. 12 Eylül faşizminin işken-ce hanelerinde, darağaçlarında, zindanlarında canlarını veren devrimcilerin anısına bundan daha büyük bir saygısızlık düşünmek zordur. 12 Eylül’e ilişkin gerçeklerin en yüzeysel bir araştırılması bile, bu “liberal” çocuk masalının sahtekârlığını kanıtlamaya yeterde artar.

Faşist darbenin üzerinden on yıllar sonra, faşist sözcüğünü bile telaffuz edemeyenlerin “Darbeciler Yargılsın” ahmak liberal sloganı altında yürütülen kampanyalar, ancak faşist darbenin gerçek suçlularının ellerini yıkamalarına ve suçlarını unutturmalarına hizmet edebilirdi. Nitekim, bütün bu kampanyalar, AKP hükümetinin, sanki kendisi 12 Eylül’ün ürünü değilmiş gibi, darbecileri yargılama adı altında kendi reklamını yapmasından başka bir işe yaramadı. Bununla birlikte, hükümet, 12 Eylül’ün ahlî gitmiş vahı kalmış bir avuç tetikçisini yargılamayı gündeme getirerek oy toplama hesapları yapadur-

sun, 12 Eylül’ün arkasında kimlerin olduğu, aşağıda aktardığımız itiraflar netliğindeki ifadelerde de görüldüğü gibi açıktır, emekçi halklarımızın, yeni bir toplum kurma savaşında faşizmin darağaçlarında, işken-ce hanelerinde, zindanlarında canlarını verenlerin arkada bıraktıkları binlerce ve on binlerce insanın gözünde suçlular çoktan yargılanmıştır ve hükümleri de bellidir. (Kimi amatör ressamlarımızın devlet koruma orduları olmadan villalarından çıkamamaları boşuna olmasa gerek.)

12 Eylül 1980 tarihinde Genelkurmay karargahında olan darbecilerden Tuğamiral Erhan Gürcan, Vatan gazetesinde 12 Eylül 2004 tarihinde yayınlanan röportajında, iplerin kimin elinde olduğunu ve “Darbeciler”in, efendileriyle olan ilişkilerini anlatıyordu. Gazetecinin, “hükümet kurulurken neler yaşandı?” sorusuna, amiralin yanıtı şöyleydi:

“Sakıp Sabancı, Vehbi Koç, İbrahim Bodur, Halit Narin sürekli Kenan Evren’e geliyordu. Sık sık görüşüyorlardı. Halit (Narin) benim arkadaşım olduğu için bana görüşmeleri anlatıyordu. Turgut Özal’ı onlar ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı yaptı. Ben karşı çıkıyordum da Halit Narin bana, “yahu bizim adamımız, karşı çıkma” diyordu.”

Aynı amiralin, diğer itiraflarından bazı parçalar: “Nurettin Ersin, Evren üzerinde etkili Paşa’ydı: Ersin, MİT Başkanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı yaptığı için angajmanları çok fazladır. Bilhassa sağ kesimle. Oğlu Oktay, Jak Kamhi’nin yanında çalışmıştır.” ... “Bir gün Çorlu’da Jak Kamhi’yi Sıkıyönetim gözaltına almış, Ersin Paşa aradı, bana “Kamhi’yi serbest bırakınlar” dedi. Evren üzerinde etkiliydi. Diğerlerini biraz sindirmişti.” ... “Tahsin Şahinkaya, İnci Baba’yı (ünlü mafya babası) kurtarmaya çalıştı: Delidolu, delikanlı, heyecanlı biriydi. Hakkında çok şey söylendi ama aslı yok. Mesela

Bodur grubu hisse senetlerini herkes alabilir.” ... “Şahinkaya’ya da hisse senedi aldırışlar veya vermişler. Şahinkaya, kendisini “Bodur’un ortağım” diye tanıttı. İnci Baba diye meşhur bir mafyacı vardı.”

Bunlar, gerçek bir faşist darbecinin itiraflarıdır. Faşist darbe döneminde, yani en güçlü oldukları dönemde bile, kerli ferli (ama bir o kadar da odun kafalı) generaller ve yüksek rütbeli subaylar, “bir ve bölünmez Türkiye Cumhuriyeti”nin bu maaşlı ve OYAK’lı aslan savunucuları, burjuvazinin “sivil toplum”u karşısında hiç de kükreymiyorlardı. Omzu en kalabalık Paşalar, “arkadaş”ları burjuvazi karşı-

sında el pençe divan durup, devlet görevlerine onların istediği kişileri paşa paşa atıyorlardı. Onlardan para ve hisse senedi alıyorlardı. Burada da görüldüğü gibi, her şey vatan içindi. Toprak, eğer karşılığında hisse senedi ve “yetim hakkı” (yani rüşvet ya da “bahşiş”) verilirse vatandı.

Koç’lardan Rahmi Koç ise, 26 Ocak 1982 tarihli Cumhuriyet’te, askeri rejimin her istediklerini yerine getirdiğini belirtiyor ve şunları söylüyordu: “12 Eylül harekâtından önce herşeyi demokratik bir sistem altında yapmak zorundaydık. Bu da karar almak, yasa ya da yönetmelik çıkarmak için aylar geçmesini gerektiriyordu. Yani herşey güç ve uzun zaman içinde gerçekleştiriliyor, herşeye politik açıdan bakılıyordu. Ekonomik yaklaşım hep arkadan geliyordu. Askeri yönetim altında fark, alınan kararların parlamentodan geçmesi gibi bir zorunluluk olmadığından çok hızlı hareket edilebiliyor. Ve üstelik askeri yönetim yanlış yapsa bile bunu kısa sürede düzeltebiliyor...”

İşte, 12 Eylül, “ekonomik yaklaşım”ı yani büyük kapitalistlerin çıkarlarını bir an bile geciktirmeden ve bunu geciktirebilecek en ufak bir toplumsal mu-

halefet teşebbüsüne dahi izin vermeden gerçekleştirmeyi öne aldı.

Vehbi Koç'un "1939-1982 Son Kırk Yılın Değerlendirilmesi" başlığı altında ki anılarında da şunları okuyoruz: :

"12 Eylül, Devletin Yeniden Kurulması Devridir".

"(...) 24 Ocak 1980'de kabul edilen İktisadi İstikrar tedbirlerinin aynen devamına karar verildi. İlk iş olarak, anarşinin önüne geçilmesine çalışıldı ve memlekette her gün daha fazla huzur ve sükun tesis edildi. Grev hakkının suiistimali önlemleri. İhtiyacımız olan petrolü temin edecek döviz sağlandı. Fabrikalar yeniden çalışmaya başladı. Danışma Meclisi kuruldu. Anayasa bu Meclisten ve MGK'dan geçerek, millet oyuna sunuldu. Millet, Cumhuriyet tarihinde görülmedik bir çoğunlukla Anayasa'ya "evet" dedi. Danışma Meclisi, parti ve seçim kanunlarını hazırlamaya başladı. Alınan tedbirler sayesinde enflasyon yüzde 30 civarında geriledi. (...)"

(bkz. <<http://www.vehbikoc.gen.tr/arasayfalar/diyorki/m2.html>>)

İşte Koç'ların büyüğünün gözünde 12 Eylül böylesine kutlu ve mutlu bir mitalattı. İhtiyaç, sermaye sınıfınıydı; döviz ve petrol de, fabrikalar da onundu. Meclis de anayasa da onundu. Huzur ve sükun da ona aitti. İşkence, ölüm, yozlaşma ve sömürünün artması, "suiistimal edilen" grev hakkında arındırıl-

mak ise işçi sınıfının ve diğer ezilen ve sömürülen sınıfların payıydı, onlar için güvence olamazdı. 24 Ocak kararlarının tam olarak uygulanabilmesi sendikaların hızla yok edilmesi, maaşların hızla üçte bire indirilmesi gerekiyordu, bunun için de "devletin hızlandırılması" yani DGM'lerin kurulması, böylece cezaların hızla yağdırılması, idamların hızla infaz edilmesi gerekiyordu yani "devletin yeniden kurulması" gerekiyordu, öyle oldu. Allah'ın dediği olur! Ve T.C.'de (TÜSİAD cumhuriyetinde) de TÜSİAD'dan büyük ilah yoktur.

İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, 12 Eylül'de ordusuyla kendi devletini "yeniden kurdu" ve iktidarını kuruluşunda beri tekrar tekrar yaptığı gibi bir kez daha kanla pekiştirdi; 12 Eylül'de açık diktatörlükle yaptığını, sonrasında bu diktatörlüğü bugünkü darbe karşıtlığı şampiyonlarının demokrasi idolü Özal'ların "hür demokratik parlamenter" sahtekarlıkları altında gizleyerek devam ettirdi.

Balık hafızasına mahkûm edilmek istenen bir toplumda, bu basit gerçekleri hatırlamak ve hatırlatmak kolay olmasa da (daha doğrusu kolay olmadığı için), her gerçek devrimci ve tutarlı demokratın başlıca görevidir.

Sınıf düşmanımızın faşist darbesinin 30. yılında, hiçbir şeyi unutmamak, asla unutturmayacağız!

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

Giresun'da Fındık Fabrikalarındaki Kadın İşçiler

Bir fındık fabrikasına girdiğinizde ilk dikkatinizi çeken, kulakları sağır eden müthiş bir gürültü oluyor. Özellikle fındık kırma ve kavurma makinalarının yakınında, ancak bağıarak anlaşabiliyorsunuz. Bu fabrikalardan birinde çalışan bir işçi, işitme kaybının fındık işçileri için bir meslek hastalığı olduğunu söyledi. Kulaklıklar olsa da, uzun çalışma süreleri boyunca bunları takmak işçileri rahatsız ediyor, ayrıca birbirleriyle konuşmaları gerektiği zaman bunu kullanamıyorlar. Ben kendi çalıştığım şirketin fabrikasında, istendiği zaman yalıtma yoluyla makinaların yarattığı gürültünün azaltılabileceğini gördüm. Fakat elbette sermaye, işçi sağlığı için böyle bir önlem almayı önüne koymuyor. Tersine, işçilerin anlattığına göre, 2-3 yıl öncesine kadar çalışan kadınlara fındık tozuna karşı çalışırken içmeleri için süt verilirken, bunu bile vermemeye başlamışlar.

Fındık fabrikalarında, yük taşıma gibi çok ağır işler dışında, kadınlar çalışıyor. Konuştuğum işçi kadınlardan birisi, "bizim burada kadınlar çalışır, erkekler de ayyaş gezer" diyordu. Bir işçi, bana, "Çalışmayan kadın köledir. Ekonomik özgürlüğü olmayan kadın ezilir." dedi. Bu sözler, bu kadınların ücretli köle olmadıkları anlamına gelmiyor, fakat, Kapital'de "büyük sanayi, üretim sürecinde, kadınlara, gençlere ve her iki cinsiyetten çocuklara, ev alanının dışında önemli bir rol vermekle, daha üst düzeyde bir aile şekli ve cinsiyetler arası ilişki konusunda yeni bir ekonomik temel yaratır" diyen Marks'ın ne kadar haklı olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Mesai saatleri fabrikadan fabrikaya değişiyor. Devlet fabrikasında, sendikaların varlığının ve geçmişteki mücadelelerin de etkisiyle, 8 saat olan normal mesai, diğer fabrikalarda 9-10 saat. İşçilerin hakları giderek kötüleşiyor. Devlet fabrikası da, sürekli işçileri çıkarıp, yerlerine asgari ücretle düzensiz olarak çalıştıracağı işçileri işe alıyor. Sermayenin ücretli kölelerini dilediği süreyle çalıştırmasının önünü açan yeni iş kanunundaki denkleştirmeye dayanarak, sürekli çalışan işçileri, bir sipariş bitene kadar fazla çalıştırıp, sonra sipariş olmadığında izin vererek fazla mesai ücreti vermemenin yolu bulunuyor. Diğer işçilerse, sezonun yoğun olduğu dönemlerde çalıştırılıyor, iş olmadığı zaman izin veriliyor, bazen 15 gün çalışıp 15 gün çalışmıyorlar, ve çalıştıkları süreye göre ücret alıyorlar. Bütün bunlara, işsizlik nedeniyle katlanmak zorunda olduklarını hissediyorlar.

Eskiden sendika temsilcisi olan bir işçi, "kara sendikacılık yapıyorlar" dediği sendikası hakkında şunları söyledi: "Ben sendikadan eğitim istiyorum, yapmıyor. İş kanununda bir değişiklik olduğu zaman anlatmalı. Haklarımızı bilmiyoruz mesela. Ben sendika temsilcisiydim istifa ettim. Çünkü işveren yanlısıydı. Ben zaten kendim işçilerin haklarını savunurum. Ne yapacağım böyle sendikayı?"

Sendikali olanların durumu bu. Sendikasızlarsa, örgütlenmekten bahsettiğimde, "kimse kimseye güvenemiyor. Birbirimize nasıl güveneceğiz?" dediler. Onlara İstanbul'da Çel-Mer'de, UPS'de, Samka'da, Bartın'da Rımaks'ta, daha düne kadar "her yerde olur, burada olmaz" diyen, birbirine güvenmeyen işçilerin nasıl mücadeleye giriştiklerini anlattım. Bu olayları çoğu zaman duyulmuyor, ya da unutturuluyor, yaygınlaşmıyor. Ben bunları anlattıktan sonra işçi kadınlardan biri, İstanbul'da çalışan abisinin de bir yıl kadar önce böyle bir deneyim yaşadığını hatırladı.

Bu arkadaşın abisi gibi çok sayıda işçi, İstanbul'da çalışıyor. Büyük kentlerdeki fabrika işçileri, daha küçük kentlerdeki ve köylerdeki işçi ve köylülerle doğrudan temas halindedir. Bu sanayi işçilerinin, mücadeleyle elde ettikleri deneyim ve bilinçleri, elbette küçük bir yerdekenden çok daha fazla oluyor. Örneğin, İstanbul'a döndüğümde, Giresunlu bir işçiyle, Karadeniz'e gelen Kürt işçilere karşı yaklaşım üzerine konuştuk. "Ben biliyorum", dedi, "orada dayıbaşı dedikleri komisyoncularla anlaşılır, işçilere de bakın sizi zaten burada istemiyorlar sesinizi fazla çıkarmayın derler, en düşük ücrete razı ederler."

Ne var ki, şu anda, bu işçinin kendi deneyiminden ulaştığı bu düşünce, diğer işçilere düzenli bir şekilde ulaşmıyor. Sermaye, işçileri bölmenin, birbirine düşürmenin, korkutmanın yollarını deneyimiyle biliyor, gerektiği zaman, hangi durumda hangi söylentinin yayılması gerektiğini tartışıyor ve uygulamaya geçiriyor. Örneğin, fındık işinde kaç kişinin çalıştığını, durumlarının ne olduğunu, sermaye biliyor (bazı patronlarla yaptığım konuşmalara göre, Avrupalı sermaye, Türkiye'deki fındığın durumunu bizimkilerden de daha iyi biliyor). Bizim de, işçilerin ve sermayenin durumunu öğrenme ve birbirimize aktarma olanağımız var. Ama bunun için, daha fazla araştırmak ve işçilerin mücadele deneyimlerini birbirine düzenli bir şekilde aktarmasının kanallarını yaratmak zorundayız.

Fikri Ateş

Komünizme Övgü

Duyulabilir o, anlayabilir herkes onu.

Kolaydır.

Sömürücü değil misin, o zaman kavrayabilirsin onu.

O senin için iyidir,

Daha fazla öğrenmeye bak.

Aptal ona aptalca der ve kirli olanlar

kirli der ona.

O kirliliğe ve aptallığa karşıdır.

Sömürücü ona suç der ama biz

biliyoruz:

O suçun da sonudur

Delilik değil sonudur deliliğin

Muamma değil çözümdür o

Ulaşılması zor şeylerin en basitidir o.

Bertolt Brecht

İŞÇİ BİRLİĞİ
İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ

e-posta : iscibirligigazetesi@gmail.com
web : www.iscibirligi.info

YIL : 1 SAYI : 6 EYLÜL 2010

Süresi: Şimdilik 2 Ayda Bir Yayınlanır Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Sırrı Öztürk

Yönetim Yeri ve İletişim: Akbıyık Değirmeni Sok. No:33/B 34122

Sultanahmet -Eminönü -İstanbul

Telefon: (0212) 638 81 82 Fax: (0212) 638 81 72

Posta Çeki No: 98213 • Banka Hesap No: İş Bankası Çağaloğlu Şubesi (1095) 325 835

Abone: Yurtiçi yıllık: 6 Sayı 10 TL • Yurtdışı: Üç katı

Yayın ilkelerimizle bağdaşmayan ilanlar kabul edilmez.

Yayın kurulu yazarları ve ilkelerimiz dışında yazı kabul edilmez.

Yazılı metinler kaynak gösterilerek kullanılabilir.

Teknik Büro: Sorun Teknik Büro

Baskı: Mutlu Basım Yayın

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 264 Topkapı/İst. Tel: (0212) 577 72 08

Yayın Türü: Yerel Süreli • ISSN: 1309-2669